

7

"เพราะเหตุใด...เพราะเหตุใดจึงต้องบีบคั้นข้าเช่นนี้ด้วย เจ้ากับข้า ต่างก็มีสามีคนเดียวกันมิใช่หรือ เราสองคนรับใช้บุรุษคนเดียวกันแล้ว ไม่ดีที่ตรงไหน ในเมื่อข้าก็ไม่เคยคิดที่จะเอาฐานะของภรรยาเอกไป ช่มเจ้าเลย แม้แต่บุตรของเจ้าที่กำลังจะเกิด ข้าก็จะรับเขาเป็นบุตรของตัวเองด้วยเพื่อให้เขาได้สืบทอดสกุลตงต่อไป แล้วเพราะเหตุใดเจ้าถึงยังจะขับไล่ข้าไปอีก"

สตรีสาวใบหน้าขาวเผือดคนนั้นมีเพียงปิ่นเรียบง่ายไร้ซึ่งลวดลายใดๆ บักออยู่บนมวยผมที่ดูแห่งกรอบ ถึงแม้เส้นผมของนางจะยังคงเป็นสีดำสนิทดูจ่น้ำหมึกทว่ากลับดูไร้ประกายเช่นคนที่ได้แต่ใช้ชีวิตอย่างเหี่ยวแห้งอยู่ในเหย้าในเรือนมาตลอด

แก้มของนางตอบเล็กน้อยและไร้ซึ่งสีสัน ผิวพรรณก็หยาบกระด้างดูไม่เหมือนสตรีวัยสิบเจ็ดสิบแปดปีเลยสักนิด แต่กลับดูคล้ายต้นไม้ที่

กำลังจะร่วงโรย สองตาเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำตาเพราะความไม่เข้าใจ และคับแค้นยิ่ง แม้ว่าได้หล้าจะกว้างใหญ่ แต่กลับไร้ที่ให้นางอาศัยอยู่ ทุกอย่างของนางล้วนอยู่ในกำมือของสามีนางทั้งสิ้น นางมีมีกำลังที่จะ เปลี่ยนผันอะไรได้ รวมถึงเรื่องวันนี้ที่เขากำลังจะหย่าขาดจากนางแล้ว

ฉิวซีเหมยยึดมั่นต่อสามีเสมือนทองคำมาโดยตลอด นางเชื่อว่า ขอเพียงนางดูแลเรื่องราวภายในบ้านให้ดี แม้จะไม่ได้ได้รับความโปรดปราน นางก็ยังคงจะเชิดหน้าชูตาได้บ้าง

แต่หารู้ไม่ว่าสามีของนางมิใช่คนดี เมื่อเขามีใจรักต่อลูกพี่ลูกน้องสาวผู้มีหน้าตางดงามประดุจบุปผาจนไม่สนใจไยดีภรรยาเอกอย่างนาง และคิดจะยกย่องอีกฝ่ายขึ้นมาเป็นภรรยาเอกแทน ทว่ากลับมีฉิวซีเหมยเป็นตัวคอยขวางเอาไว้

นี่เป็นความผิดของนางหรือ

ฉิวไปให้เป็นผู้เป็นบรรพบุรุษของฉิวซีเหมยเคยเป็นขุนนางผู้มีคุณูปการ บุกเบิกแผ่นดินจนได้รับแต่งตั้งให้เป็นชิงชางป้อ* ได้รับความโปรดปราน จนทำให้สกุลฉิวมั่งคั่งรุ่งเรืองสมชื่อตำแหน่ง แต่ผู้ใดจะรู้ว่าเมื่อมาถึง รุ่นของบิดานาง ฉิวไปให้กลับมีบุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอกเพียงหนึ่งคน และอนุภรรยาอีกหนึ่งคนเท่านั้น เมื่อผู้สืบทอดตำแหน่งมีน้อย สถานะของสกุลฉิวจึงตกต่ำลงจนเดินมาถึงทางตัน

บิดาของฉิวซีเหมยเป็นบุตรชายที่เกิดจากอนุภรรยา อายุห่างจาก ท่านลุงที่เป็นบุตรชายของภรรยาเอกถึงสิบกว่าปี เนื่องจากท่านลุงแต่งงาน มาหลายปีแล้วแต่ยังไม่มีบุตร ดังนั้นจึงตั้งใจจะส่งต่อตำแหน่งชิงชางป้อนี้

* ป้อ คือหนึ่งในบรรดาศักดิ์ 5 ชั้นรองจากชั้นฮ่อง คือ กง ไหว ป้อ จ้อ หนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับ แยกย่อยต่างกัน

ก็เกิดล้มป่วยและเสียชีวิตไป เช่นเดียวกับบิดามารดาของฉิวซีเหมยก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต โดยเว้นระยะห่างกันไม่ถึงหนึ่งปี นางจึงต้องคอยดูแลน้องฝาแฝดชายหญิงที่ยังเยาว์วัยนัก และใช้เงินทองที่เหลืออยู่ไม่มากจัดงานศพให้แก่บิดามารดาจนเหลือติดตัวไม่เท่าไร

หากเรื่องทั้งหมดยังไม่จบเพียงแค่นั้น เพราะเมื่อพวกนางสามคนพี่น้องต้องบวชบวชไปขอให้อาจารย์ชิวชิวช่วยรับตัวพวกตนเอาไว้ ท่านป้าที่เป็นคนใจคอคับแคบก็อ้างว่าแยกบ้านกันนานแล้ว และปฏิเสธที่จะรับตัวพวกนางสามคนพี่น้องเอาไว้ดูแล ซ้ำยังออกปากว่าชิงชางป้อไม่เคยมีญาติที่ยากจนชั้นแค่นี้ พวกนางสามคนจะไปไหนก็ไป อย่าได้มาทำให้ประตูลูกฉิวชิวของพวกเราต้องมาแปดเปื้อนเป็นอับมงคลอีก

ในตอนนั้นทางออกเดียวของฉิวซีเหมยคือสกุลดิงที่อยู่ห่างไกลออกไปนับพันลี้* นางกับเขาได้หมั้นหมายกันเอาไว้ตั้งแต่ยังเล็ก และดิงหวังให้... ก็เป็นสหายที่เปรียบเสมือนญาติของบิดาคนหนึ่ง

แต่เดิมนั้นดิงหวังให้เป็นเศรษฐีที่มีคนแนะนำให้เขากับบิดาของนางรู้จักกัน ทั้งสองคนสนิทสนมกันมาก เมื่อตอนที่ฉิวซีเหมยอายุได้หนึ่งขวบ เขาก็ออกปากขอหมั้นหมายนางที่น่ารักเหมือนตุ๊กตาให้แก่บุตรชายคนโตอายุห้าขวบของเขา... ดิงลี้ซี

และหลังจากนั้นบิดาของฉิวซีเหมยก็ช่วยวิ่งเต้นให้ดิงหวังให้เขาได้ตำแหน่งเป็นขุนนางในอำเภอแห่งหนึ่ง ครอบครัวสกุลดิงที่เพิ่งได้รับตำแหน่งจึงต้องย้ายไปอยู่ที่เจียงหนาน แต่ทุกวันตรุษสารททั้งสองบ้าน

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณห้าร้อยเมตร

ก็ยังมีคำสั่งของขวัญให้แก้กันอย่างสนิทสนม ถึงครอบครัวของจิตซีเหมย จะแยกตัวออกมาจากบ้านใหญ่แล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงติดต่อกันอยู่

ครอบครัวสกุลติงยอมรับพวกนางสามคนพี่น้องเอาไว้ จิตซีเหมย จึงแต่งงานกับติงลีซีตามคำมั่น แต่นึกไม่ถึงเลยว่า...

"เฮอะ น่าขัน เจ้ามีอะไรมาเทียบกับรูปโฉมอันงดงามโดดเด่น บวกกับฝีมือและสติปัญญาเหนือใครของข้าได้ ข้าดูเหมือนคนที่ต้อง กินน้ำได้ศอกคนอื่นเหมือนอย่างเจ้าว่านหรือ ไม่ว่าจะอย่างไร บุตรชาย ของข้าก็จะต้องได้เป็นบุตรของภรรยาเอกอยู่แล้ว"

"เจ้า...เจ้าว่าอะไรนะ" จิตซีเหมยหน้าซีดลงอีกหลายส่วน นางกัดริมฝีปากจนเป็นรอยห้อเลือด

"ข้าไม่ต้องการหนึ่งภรรยา หนึ่งอนุ แต่ต้องการครอบครองทุกสิ่ง ทั้งหมดในบ้านหลังนี้ อย่างหวังเลยว่าจะมีอนุภรรยาสักคนเสนอหน้า เข้ามาได้ บุรุษของข้าต้องเป็นของข้าคนเดียวเท่านั้น ใครก็อย่าหวังจะมา แย่งเขาไปจากข้าได้ รวมไปถึงนางผู้หญิงที่ถูกสามีทิ้งข้ายังออกไขมิได้ อย่างเจ้าด้วย!" หงเสวี่ยผิงหัวเราะเสียงดังด้วยท่าที่โอหัง

"โบราณว่าไว้ บุรุษมีสามภรรยาสี่อนุเป็นเรื่องปกติ เจ้าหวังครอบครอง ความรักของสามีไว้แต่เพียงผู้เดียวเช่นนี้เรียกว่าวิษยา ผิดกฎเจ็ดออก*..." สามีของนางอ้างว่าจิตซีเหมยไร้บุตรและอิจฉาริชยามาเป็นสาเหตุในการ หย่าร้าง เพื่อจะแย่งชิงตำแหน่งภรรยาเอกไปให้อนุภรรยาโดยที่จิตซีเหมย ทำอะไรไม่ได้ เนื่องจากการไร้บุตรถือเป็นความอกตัญญูอันดับหนึ่ง ดังนั้น นางจึงต้องทนยอมรับการประณามสาตเสียเทเสียอย่างเดียวกัน

* กฎเจ็ดออก คือเหตุแห่งการหย่าภรรยาเจ็ดข้อ ได้แก่ ไม่กตัญญูต่อบิดามารดาสามี ไม่มีบุตรชาย คบขี้สุสุชาย อิจฉาริชยา เป็นโรคร้าย นินทาว่าร้าย ลักขโมย โดยหากมีเหตุหนึ่งข้อก็สามารถหย่าได้

"ฮ่า! เจ้ามั่นใจได้ถึงไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลย กฎเจ็ดดอกที่เจ้าว่ามานั้นเป็นแค่เพียงข้ออ้างที่ใช้หย่าเจ้าเท่านั้นหรอก เวลานี้ข้าคือสูหยินคนใหม่ของสกุลดิงแล้ว ข้ายังอุ้มท้องลูกของเขาแล้วด้วย ทั้งสามีและท่านแม่ต่างก็เข้าข้างข้ากันทุกคน แล้วยังมีผู้ใดสนใจเจ้าอีกเล่า" ทางที่ดีจงไสหัวไปให้ไกล อย่าได้มาเกะกะสายตาของนางอีก

"เจ้า...พวกเจ้าจะทำแบบนี้กับข้าไม่ได้ ข้าไม่ได้ทำอะไรผิด..." ถ้าหากต้องออกจากบ้านสกุลดิงไปแล้ว น้องชายและน้องสาวของนางจะทำอย่างไร

"แค่เจ้าอยู่ที่นี้ก็ผิดแล้ว เพราะเจ้าดันมาขวางทางของข้า แต่เห็นแก่ที่เจ้าน่าเวทมนัก ข้าจะบอกเรื่องหนึ่งให้รู้ก็ได้ว่าหลังจากที่เจ้าแต่งเข้าบ้านนี้มาได้ไม่เท่าไร เมียบ่าวของท่านพี่ก็แอบวางยาธาตุยีนให้เจ้ากิน ยิ่งเจ้ากินยาติดต่อกันมานานหลายปีแบบนี้ โรคกงหนาน* ของเจ้าก็หนักจนถึงขั้นที่มีโอกาสจะมีบุตรได้อีกแล้ว"

ในตอนนั้นที่หงเสวี่ยผิงยอมขายตามองลูกพี่ลูกน้องของนางก็เพราะเขาสาบานว่าจะยกย่องนางให้เป็นภรรยาเอกให้จงได้ ดังนั้นพอรู้ว่าพี่สะใภ้ถูกวางยา หงเสวี่ยผิงจึงช่วยส่งเสริม เพื่อให้นางมีโอกาสตั้งครภรรมิได้อีก พี่ชายเจ้าเสน่ห์จะได้ใช้ข้ออ้างที่ว่าฉวีเสมยเป็นหมันและเตะนางออกจากตำแหน่งภรรยาเอกไป

แล้วหงเสวี่ยผิงก็ทำสำเร็จ นางได้รับความรักใคร่เอ็นดูจากแม่สามีและดิงลี่ซี้ก็เสนหานในตัวนาง ยิ่งหากนางได้บุตรชายตั้งแต่ครภรรมิแรกก็ยิ่งจะทำให้นางมีอำนาจทุกอย่างในบ้านสกุลดิง นี่ถึงขั้นเรียกกลมได้ลม

* โรคกงหนาน หรือมดลูกเย็น เกิดจากความไม่สมดุลของหยินและหยางในร่างกาย ทำให้เกิดภาวะประจำเดือนมาไม่ปกติ มักมีอาการปวดศีรษะ วูบ และเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้มีบุตรยาก

แต่ถึงกระนั้นนางก็มีอาชีพพิเศษได้ว่าสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นพูดมาเปรียบเสมือนเมล็ดต้นอ่อนที่ฝังรากลงบนความคิดที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาตลอดทำให้ถือสามีเป็นเสมือนท้องฟ้า และค่อยๆ แดกหน่อออกก้านอย่างแข็งแรงจนฉิวซีเหมยเริ่มที่จะมีมุมมองใหม่ต่อการแต่งงานครั้งนี้

ถ้าหากนางจำไม่ผิดแล้วละก็ หลังจากที่แต่งงานเข้ามาในสกุลถึงเป็นเวลาหนึ่งปีแล้ว หงเสวี่ยผิงถึงได้เข้ามาอยู่ในบ้านเนื่องจากปัญหาทางด้านสุขภาพ โดยมารดาของอีกฝ่ายได้ฝากข้อความมาถึงหลูซือ* ว่าให้ดูแลหลานสาวที่มีร่างกายอ่อนแอคนนี้เป็นพิเศษ เนื่องจากที่เจียงหนานมีอากาศดีกว่า และหวังว่าหงเสวี่ยผิงจะไม่ถูกผู้ใดรังแก

มาถึงตอนนี้นางเท่ากับเพิ่งแต่งงานเข้ามาได้ไม่ถึงหนึ่งปีดี เท่ากับว่าเวลานี้ยังไม่มีหงเสวี่ยผิงเข้ามา ฉิวซีเหมยจึงยังพอมีเวลาเตรียมตัวได้อยู่

มิใช่ว่านางไม่ยอมถอยยให้หงเสวี่ยผิง แต่เป็นหงเสวี่ยผิงต่างหากที่ไม่ยอมลงใจให้นาง ถึงขนาดลงมือทำร้ายฉิวซีเหมยเพื่อตำแหน่งภรรยาเอกที่ตนต้องการได้อย่างโหดเหี้ยม

แต่ครั้งนี้ทุกสิ่งจะไม่เป็นเหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว เมื่อนางรู้แล้วว่าหงเสวี่ยผิงเป็นคนร้ายกาจมากขนาดไหน ดังนั้นฉิวซีเหมยยอมไม่มีทางยอมถูกละเลยอย่างคนโง่ ถึงขนาดมองอีกฝ่ายเป็นเหมือนพี่น้องที่มีแต่ความจริงใจให้แก่กัน รวมไปถึงสามีที่มองเห็นแต่ลูกพี่ลูกน้องสาวจนหลงลืมภรรยานั้นก็ด้วย นางไม่ต้องการเขาอีกแล้ว ใครอยากจะทำอะไรก็เอาไปเถิด

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

ไร้เดียงสาไปเที่ยวหลอกใครต่อใคร ในขณะที่น้องชาย...ฉิวซีจู้กลับเป็นคนใส่เสื้อบรีสูทรี มีท่าทีนิ่งๆ ที่ทำให้คนตกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็น และอดที่จะเข้ามาหยิกแก้มผู้ๆ ของเขาไม่ได้

หนึ่งมากปัญญา หนึ่งไร้เดียงสา ทั้งสองเป็นคู่แฝดที่ใครๆ ต่างก็ให้ความรักใคร่เอ็นดู แต่ผู้คนในบ้านสกุลตึงแห่งนี้กลับไม่มีใครชอบเด็กน้อยผู้นี้เลย แม้แต่หลู่ซือหรือตึงลี่ซี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลู่ซือ นางจำได้แม่นเลยว่าฉิวซีเหมยเป็นสะใภ้ที่ไม่มีสินเดิมติดตัวมาด้วย แล้วยังมีน้องชายน้องสาวพวงมาด้วยอีกถึงสองคน ทำให้นางอึดอัดคับข้องใจแต่ก็หาทางระบายออกไม่ได้ ได้แต่คอยหาเรื่องกลั่นแกล้งสะใภ้ใหม่อยู่เป็นระยะ สร้างความลำบากใจให้แก่ฉิวซีเหมยเป็นอย่างมาก

เป็นต้นว่าก่อนหน้าที่บุตรชายจะแต่งงาน นางก็ยึดเยียดสาวใช้สองคนให้มาคอยปรนนิบัติอยู่ข้างตัวตึงลี่ซีก่อน และพอคู่บ่าวสาวเพิ่งจะแต่งงานกัน นางก็ให้สาวใช้ทั้งสองเลิกกินน้ำแกงไร้บุตรเพื่อถ้าหากคนใดตั้งครรภ์ได้ก็จะได้ยกขึ้นมาให้เป็นอนุภรรยา

หลู่ซือมาจากครอบครัวของคนค้าขายจึงไม่ขึ้นชอบกุลสตรีจากบ้านตระกูลใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฉิวซีเหมยมีมาดอย่างธิดาขุนนาง และรู้จักจ้งหะรุกจ้งหะถอย ทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกข่ม อีกทั้งบุตรสาวของพ่อค้ามักมีกิริยาหยาบกระด้าง ย่อมมีอาจเทียบชั้นกับคุณหนูจากตระกูลผู้มียศศักดิ์ได้อยู่แล้ว ถ้าหากนางไม่ใช้อำนาจของแม่สามีคอยข่มเอาไว้ ต่อไปหลู่ซือจะมีลูกลูกสะใภ้ป็นขึ้นมาบนศีรษะหรือนอกจากนั้น สินเดิมของฉิวซีเหมยก็มีน้อยอย่างน่าสงสารและ

ความทรงจำอันเลวร้ายถาโถมเข้ามาในความคิดดูสายน้ำไหลหลาก จิตซีเหมยพยายามสงบใจลงและใช้สองมือกอดน้องฝาแฝดชายหญิงเอาไว้ คนละข้างเพื่อสัมผัสไออุ่นจากร่างเล็กจ้อย พร้อมบอกกับตัวเองว่าใบหน้า ชูบผอมดุจดอกไม้ นั้นเป็นแค่เพียงความฝัน พวกเขาไม่ได้ลึ้มใจอยู่ในอ้อมแขน ของนาง

ตอนที่ซีหลันกับซีจู้ติดโรคระบาด จิตซีเหมยเคยไปขอให้สกุลงิต ช่วยเหลือแต่อีกฝ่ายกลับปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย ทำให้รักษาได้ไม่ทันการณ์ ถึงสุดท้ายนางจะพบตำราแพทย์ที่สามารถใช้รักษาโรคระบาดอยู่ใน กอหนังสือที่บิดาทิ้งไว้ให้เป็นมรดกและสามารถประกอบเป็นยาให้แก่ น้องทั้งสองคนได้ แต่ก็เข้าไปก้าวหนึ่ง ทำให้น้องทั้งสองต้องจบชีวิตลง อย่างน่าอนาถ

จิตซีเหมยนั้นทั้งสิ้นหวังและเจ็บแค้นในความรู้สำนึกของสกุลงิต ینگอย่างถึงที่สุด นางจึงไปผูกคอตายที่ต้นไม้น้ำบ้านของพวกเขา

แต่นี้ไม่ถึงเลยเถิด เมื่อฟื้นคืนสติขึ้นมาอีกครั้ง นางกลับพบว่า ตนเองยังมีชีวิตอยู่ ซ้ำยังย้อนกลับมาในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ที่จะเกิด เหตุการณ์เลวร้ายขึ้นถึงสามเดือน

ถ้าหากตอนนั้นสกุลงิตยอมให้เงินนางสักนิด น้องชายหญิงของนาง ทั้งสองคนก็คงไม่ตาย แต่คนบ้านนี้กลับ... ซ่างเถอะ เลิกคิดได้แล้ว คิดมากไปก็ปวดหัวเปล่าๆ เวลานี้นางรู้สถานะของตัวเองดีแล้วว่าสตรี ที่ไม่มีครอบครัวคอยสนับสนุนย่อมถูกทอดทิ้ง จึงไม่มีความจำเป็นจะต้อง มาทอดอาลัยให้แก่ตนเอง

"โชคดีที่พี่ใหญ่ไม่เป็นไร หาไม่เข้ากับซีจู้คงได้ร้องไห้กันจนลูกตาหลุด

จิตซีเหมยแอบคิดในใจว่า ก่อนหน้าที่หงเสวียผิงจะเข้าบ้านสกุลตึงมา นางจะต้องหาทางออกไปจากบ้านสกุลตึงนี้ให้ได้ เพื่อมิให้อีกฝ่ายมีโอกาสได้ทำร้ายนาง นางจะต้องไปจากสถานที่สกปรกโสมมไร้น้ำใจแห่งนี้ให้จงได้

"อึม! ข้าเชื่อพี่ใหญ่ พี่ใหญ่อยากให้ข้าทำอะไรข้าก็จะทำอย่างนั้น และข้าจะคอยดูแลซีจู้ให้ดีด้วย" จิตซีหลันพยักหน้ารับอย่างคล้ายเข้าใจ คล้ายไม่เข้าใจ

"ดีมาก พี่รู้ว่าซีหลันเป็นเด็กดี พุดจริงทำจริง ถ้าหากซีจู้ทำอะไรผิดไปเจ้าก็ต้องคอยเตือนเขาด้วยนะ" ทั้งสองคนคือสมบัติล้ำค่าทั้งหมดที่นางมีอยู่ นางจะไม่ยอมเสียคนใดคนหนึ่งไปอย่างแน่นอน

"พี่ใหญ่ ข้าจะกินข้าววันละสามชามทุกวัน จะได้โตไวๆ และมีเรี่ยวแรงช่วยพี่ใหญ่ทำงานได้" จิตซีจู้ผู้ไม่ยอมโดนทอดทิ้งชูกำปั้นเล็กๆ ขึ้นเป็นการบอกว่าเขายินดีจะช่วยเหลือพี่สาวทุกอย่าง

"ซีจู้ของพวกเราเป็นเสาหลักของบ้านสกุลจิตวิ ในภายหน้าเจ้าจะต้องสอบเป็นขุนนางใหญ่ให้ได้ แล้วต่อไปพี่ใหญ่จะได้พึ่งเจ้าให้ช่วยดูแล" จิตซีเหมยยิ้มอย่างอารมณ์ดี

"ได้ ข้าจะดูแลพี่ใหญ่เอง ข้าจะเลี้ยงพวกท่านทั้งสองคนเลย และจะอ่านหนังสือให้มากๆ..." แต่พออยู่ที่จอหงวน* ตัวน้อยนึกถึงการท่องหนังสือที่แสนจะเหนื่อยยากพวกนั้นแล้วก็ทำหน้าที่ ความอึดเข็มในใจก็ลดน้อยลงถึงสองส่วน

พอเห็นท่าทีเกาติวระแกรๆ อย่างลำบากใจของน้องชายแล้ว ขอบตาของจิตซีเหมยก็แดงเรื่อ น้องชายนางเพิ่งจะอายุได้ห้าขวบเท่านั้น

* จอหงวน (จ้วงหยวน) คือตำแหน่งของผู้ที่สอบได้อันดับหนึ่งในการสอบคัดเลือกขุนนางเคจวี่

สมควรที่จะได้รับการสอนสั่งขั้นพื้นฐานได้แล้ว แต่ตัวนางที่เป็นสตรีในท้องหอคนหนึ่งจะอบรมให้ความรู้อะไรเขาได้ อย่างมากก็แค่สอนให้เขารู้จักอักษร ท่องกลอนกวีอยู่อย่างเดียวนั่น

อันที่จริงฉวีซึ่งเคยมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด นางแตกฉานในเรื่องอักษรและตำรับตำรามาตั้งแต่เล็ก ถึงขนาดท่านฉวีผู้เป็นบิดายังออกปากว่า ถ้าหากนางเป็นบุรุษจะต้องสามารถสอบเป็นจอหงวนแทนเขาได้อย่างแน่นอน แต่น่าเสียดายที่นางทำได้แค่เพียงสอนสั่งน้องชายที่ยังเยาว์วัยอยู่เท่านั้น ข้ายังมีโอกาสสร้างคุณงามความดีอะไรให้บิดาภาคภูมิใจได้อย่างไรเสีย การปราศจากความรู้ก็ถือเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งของสตรี

"นายหญิงน้อยเจ้าขา ยาของท่านมาแล้วเจ้าคะ รับประทานตั้งแต่ยังร้อนๆ อยู่เถอะนะเจ้าคะ ถ้ารอจนเย็นแล้วประเดี๋ยวฤทธิ์ยาจะหายหมด" สาวใช้หน้าตาแดงงามแต่ทำผมตามอย่างสตรีที่ออกเรือนแล้วยกขามยาที่ทำจากหยกขาวเข้ามาในห้องด้วยรอยยิ้มอบอุ่นชวนให้เจริญตาเจริญใจทันทีที่เห็นตงเซียงที่เป็นสาวใช้ประจำตัวของสามีแล้ว รอยยิ้มในดวงตาของฉวีซึ่งเคยก็สลายวับไปทันที "วางเอาไว้ก่อน อีกเดี๋ยวข้าค่อยดื่ม"

"นายหญิงน้อยยกถ้วยยาขมหรือเจ้าคะ บ่าวใส่น้ำตาลจากผลชานจา* ลงไปให้ท่านแล้ว รับรองว่าไม่ขมแน่นอนเจ้าคะ"

"ข้าบอกเอาไว้วางไว้ก่อน เจ้าไม่เข้าใจหรือ จะขัดขึ้นคำสั่งของเจ้านายหรืออย่างไร!" เมื่อก่อนฉวีซึ่งเคยว่าง่ายยิ่งนัก และยอมลงให้พวกเขาทุกอย่าง แต่ผลลัพธ์คือเป็นการยอมให้พวกเขาเอาผ้าฝืนนุ่มๆ มารัด

* ชานจา คือพุทราจีนชนิดหนึ่ง

คอนาง เพราะฉะนั้นนับจากวันนี้เป็นต้นไป นางจะไม่ยอมให้ใครปิ่นขึ้นมา อยู่เหนือศีรษะได้อีกแล้ว

ตงเซียงไม่เคยถูกตวาดอย่างกราดเกรี้ยวเช่นนี้มาก่อนก็ตกใจ จนแทบทำซามยาพลิกคว่ำ "เจ้าคะ บ่าวพุดมากเอง ขอนายหญิงน้อย ได้โปรดลงโทษด้วย"

"วางยาไว้แล้วเจ้าก็ออกไปได้"

ยาหรือ ยาพิษล่ะไม่ว่า!

เมื่อตงเซียงวางยาเอาไว้บนโต๊ะเรียบร้อยก็ยอบตัวก่อนถอยหลัง ออกไป และหันที่ที่อีกฝ่ายจากไป ดวงตาของจิตซีเหมยก็สว่างวาบขึ้น นางหยิบเอาซามยานั้นสอดออกไปที่ด้านนอกหน้าต่างทันที

ดิงลี่ซีมีเมียบ่าวอยู่สองคน คนหนึ่งคือตงเซียงที่รับใช้อยู่ข้างกายเขา มาตั้งแต่เด็ก รูปร่างหน้าตาสวยงามยิ่งนัก พออายุสิบสี่เขาจึงรับนาง เป็นเมียบ่าว และอีกคนหนึ่งคือจิตซีผู้เป็นหนึ่งในสี่สาวใช้ของหลู่ซือ รูปร่างหน้าตาดงงามไม่แพ้กัน ซ้ำยังมีความนุ่มนวลอ่อนหวาน ดูเป็นคนจิตใจดี ถือเป็นมาลีพุดได้* ของดิงลี่ซีเลยทีเดียว

ทั้งคู่ต่างรู้ดีว่าคุณชายใหญ่มีคู่หมั้นที่หมั้นหมายกันมาตั้งแต่ยัง เล็กแล้ว และรู้ว่าไม่ช้าก็เร็วทั้งสองคนต้องถูกนายหญิงน้อยข่มอยู่เหนือ ศีรษะ แต่ทว่าพวกนางก็ยังมีผู้อื่นให้พึ่งพาได้จึงไม่ค่อยให้ความสำคัญ กับนายหญิงน้อยสักเท่าไร จนนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นบ่าววังแกนาย

ทั้งตงเซียงและจิตซีต่างก็ปรารถนาที่จะให้กำเนิดบุตรชายก่อนใครๆ ต่อให้ได้ชื่อว่าเป็นบุตรของอนุภรรยา แต่การที่ได้เป็นหลานชายคนแรก

* มาลีพุดได้ เป็นคำที่ใช้เปรียบเปรยถึงผู้หญิงที่มีหน้าตาสะสวย

ของสกุลตึง มีหรือที่พวกนางจะไม่พลอยสุขสบายไปด้วย ยิ่งถ้าหาก นายหญิงน้อยมีบุตรชายไม่ได้ ทรัพย์ศฤงคารอันมหาศาลของสกุลตึง ย่อมต้องตกอยู่ในมือของบุตรชายพวกนางทั้งหมด ถึงตอนนั้น จะเป็นบุตรของอนุภรรยาที่ดี หรือบุตรของภรรยาเอกก็ช่าง จะมีอะไรต่างกันที่ตรงไหนเล่า

ครั้งหนึ่งระดูของฉิวซีเหมยมาช้าไปราวสามถึงห้าวัน เมียบ่าวทั้งคู่ จึงเข้าใจผิดคิดว่านางมีครรภ์แล้ว จึงแอบลงมืออย่างโหดเหี้ยมก่อนหน้า ที่ชาวจะแพร่กระจายออกไป เพื่อมิให้ฉิวซีเหมยรักษาครรภ์เอาไว้ได้

แต่บังเอิญว่าตอนนั้นฉิวซีเหมยแค่ถูกลมเย็นเข้าเท่านั้น นางจึงมีอาการไอหนักหน่อย ทว่านั่นกลับเป็นโอกาสให้ตงเซียงแอบวางยาธาตุเย็นลงในยาของนาง

เมื่อดื่มยาธาตุเย็นลงไปมากๆ ระดูของฉิวซีเหมยก็ถูกขับออกมา แต่เนื่องจากปริมาณยาที่ใช้ นั่นกะเพื่อขับเด็กออกมาด้วย ระดูของนาง จึงไหลไม่หยุดทำให้นางเสียเลือดมากได้แต่นอนซม อีกทั้งยังเลือดไหลอยู่อีกหลายวันจนเกือบสิ้นชีวิต

ตงเซียงกลัวตัวเองจะถูกคนสอบสวน ถ้าหากฉิวซีเหมยเกิดตายขึ้นมาจริงๆ ดังนั้นนางจึงรีบยังมีเอาไว้ ทำให้ฉิวซีเหมยรอดพ้นประตู่ผีมาได้เพียงชั่วเส้นยาแดงผ่าแปด

ด้วยเหตุนี้เมื่อฉิวซีเหมยได้ย้อนกลับมาใช้ชีวิตในช่วงเวลานี้อีกครั้ง นางจึงระมัดระวังตัวมากกว่าแต่ก่อน และคอยจับสังเกตดูรอบด้าน

นางจำได้ว่าก่อนหน้าที่นางจะถูกหย่าขาดนั้น หงเสวี่ยฝิงบอกกับนางว่ามีสาวใช้แอบวางยาธาตุเย็นลงในยาของนาง ทำให้นางได้แต่

ดีไม่ดี ดึงลิ้นที่อาจจะดีใจที่ไม่ต้องมีเมียมาคอยจับตาดูเขาอีกก็ได้

"นี่...แค่ๆ มีใช้ว่ายายแก่ออย่างข้าจะโลภมากหรอกนะ แต่ท่านก็รู้ว่า งานเฝ้าประตูเป็นงานสำคัญแค่ไหน ต่อให้มีค่าน้ำร้อนน้ำชามากหน่อย ก็เถอะ ถ้าหากข้าปล่อยยให้ท่านออกจากบ้านไปแล้ว เกิดมีคนจับได้ ยายแก่ออย่างข้าคงมีแต่ต้องตายอนาถ" ยายแก่จินผู้มีฟันสีเหลืองอ้อย เคี้ยวเศษเครื่องเทศหับๆ ขณะขวางหน้าประตูเอาไว้ ไม่ยอมให้ฉิวซีเหมย ออกไป

ทว่าฉิวซีเหมยเข้าใจสิ่งทีนางจะสื่อได้ดี และรู้ดีด้วยว่ายายแก่ ตรงหน้าเป็นพวกปากหวานช่างประจบจึงเสนอผลประโยชน์ให้แก่นาง อย่างคนที่ยอมลงให้อีกฝ่ายสามส่วน

"ข้าเองก็ไม่อยากให้ท่านต้องลำบาก นี่เป็นเงินยี่สิบอีแปะ* ให้ท่าน นำไปซื้อสุรามาดื่มสักกาหนึ่ง ตอนเฝ้าประตูตอนกลางคืนจะได้ไม่หนาว" นางว่าพาลงยัดเหรียญทองแดงเป็นเงินจำนวนยี่สิบอีแปะให้อีกฝ่าย

"โธ่! ยายแก่ออย่างข้านอนหลับอยู่ ไม่รู้เรื่องรู้ราวทั้งนั้นว่าใครจะ เข้าจะออก คนแก่แล้วมีแต่จะง่วงเหงาหาวนอนอยู่อย่างเดียว สายตาก็ฝ้าฟาง แม้แต่แมวสักตัววิ่งผ่าน ข้าก็ยังมองไม่เห็นเลย..."

ยายแก่จินพูดเสียงจ๋มจ๋มแล้วก็อ้าปากหาวอย่างคนง่วงนอน นิ่งกอด ไม้ดालประตูที่สูงราวครึ่งตัวคนเอาไว้ในอ้อมแขนแล้วพิงตัวหลับอยู่ ด้านข้างบานประตูชั้นใน กรนเสียงดังครอกๆ

เมื่อเห็นดังนั้นฉิวซีเหมยก็แบกตะกร้าไม้ไผ่หนักอึ้งขึ้นหลังอย่าง

* อีแปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าน้อยที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

คนที่รู้ความนัยกันดี นางก้าวเท้าที่สวมรองเท้าของบุรุษที่จิตใจดีเย็บให้ใหญ่กว่าปกติข้ามธรณีประตูสี่ซี่ตๆ ออกไปก่อนหันกลับมาองประตูหลังที่กึ่งปิดกึ่งเปิดนั้นแวบหนึ่ง

ก้าวแรกของการมีชีวิตใหม่นี้หาได้มีความยากลำบากอย่างที่น่าคิดไม่ เพราะแท้ที่จริงก็แค่ประตูบานเดียวที่ใช้กักขังชีวิตสตรีคนหนึ่งเอาไว้เท่านั้น

เมื่อฉิวซีเหมยในเครื่องแต่งกายของบุรุษมาถึงตลาดกลางเมืองที่จ้อกแจ้กจอบแจแล้ว นางก็ไปตั้งโต๊ะเล็กๆ เพื่อทำการค้าอย่างคนที่รู้จักที่ทางดี พอหญิงสาววางกระดาษ ฟู่กัน หมึกและจานฝนหมึกที่มีลักษณะเฉพาะตัวเสร็จ ก็หันไปแสวงภาพอักษรที่ละภาพๆ

นางแก้งป่วยและแอบหนีออกมาตั้งร้านขายของที่ตลาดหลายครั้งแล้ว ถึงแม้ฉิวซีเหมยจะไม่ค่อยมีทักษะทางการค้าอะไรเท่าไร แต่ก็พอจะวาดภาพฟู่กันและภาพอักษรได้หลายภาพ ซึ่งนางตั้งใจไว้แล้วว่า จะเก็บเงินที่ได้จากการขายภาพเหล่านี้ไปซื้อบ้านสักหลัง

นับได้ว่าดวงของนางไม่เลวนัก เพราะไม่นานฉิวซีเหมยก็ขายภาพออกไปได้หลายภาพ โดยลูกค้าหลายคนเป็นฝ่ายเข้ามาสอบถามและสั่งจองภาพวาดลวงหน้ากับนางเอง บางครั้งฉิวซีเหมยก็รับเขียนจดหมายด้วย ทำให้สามารถหาเงินได้มากขึ้นไปอีก พอมีคนมาจ้างหลายครั้งเข้า นางก็พอจะเก็บเงินได้หลายร้อยอี่แปะเลยทีเดียว

แต่ความไม่สะดวกอย่างเดียวก็คือนางตั้งร้านได้อย่างมากแค่หนึ่งถึงสองชั่วโมง* เท่านั้นก็ต้องรีบเก็บแผงแล้ว เนื่องจากสถานภาพ

* ชั่วโมง เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

ของนางในยามนี้ไม่เอื้ออำนวยให้อยู่ข้างนอกได้นานนัก ถ้าเกิดถูกคนในบ้านจับได้ว่านางหนีออกมาแล้วล่ะก็ แผนการของนางก็คงพังพินาศไม่เป็นท่า

"น้องชาย ภาพวาดของท่านนี่สวยดีจริง มีภูเขาแม่น้ำ ช้างบนเขาก็ยังมีวัดเก่าแก่ ในน้ำก็มีเรือใบไม้ แม้แต่คนแก่ที่ไร้หัวศิลปะอย่างข้าเห็นแล้วยังรู้สึกว่ามันมองเลย เจ้าคงมิใช่ช่างวาดในรั้วในวังใช่ไหม"

เขาแทบจะได้ยินเสียงตีระฆังทำวัตรเข้านัดมาจากในวัดโบราณ ในภาพวาดด้วยซ้ำ ช่างเป็นภาพที่ทำให้คนรู้สึกจิตใจสงบได้ดียิ่ง

"ขอบคุณที่ชม แต่ข้าก็แค่คนหาเช้ากินค่ำเท่านั้น มิได้มีความสามารถเก่งกาจอะไร และยังไม้อาจจะยกของทีหนักไปกว่าผู้กันนี้ได้เลย จึงได้แต่ตัววาดภาพลงในกระดาษอย่างเดียวนั่น ทำให้ท่านต้องหัวเราะแล้ว" ฉิวซีเหมยค้อมกายคารวะตามมารยาท ยิ่งเป็นคนทำการค้า ยิ่งต้องรู้จักกาลเทศะ

ในฐานะที่นางถือกำเนิดในสกุลใหญ่ ฉิวซีเหมยจึงได้รับการศึกษา มาอย่างดี นางสามารถตีมด้ากับหนังสือเล่มหนึ่งได้โดยไม่หลับไม่นอน ไม่ว่าจะป็นพิณหรือหมากล้อม นางก็ล้วนมีอาจารย์คอยช่วยสั่งสอน จนพอมีความรู้ติดตัวอยู่บ้าง ทว่าเรื่องของกรวาดภาพนั้นเหมือนเป็นพรสวรรค์ที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิด บวกกับมีบิดาคอยช่วยจับมือสอนให้ ก็ยิ่งทำให้นางมีฝีมือเลิศล้ำ จนสามารถลอกเลียนอักษรของบิดามาได้ อย่างไม่มีผิดเพี้ยน อีกทั้งต่อมาฉิวซีเหมยก็ยังได้พัฒนาความสามารถให้มากขึ้นจนสามารถวาดภาพแบบที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนออกมาได้ ซึ่งถ้าหากนางมิใช่สตรีก็คงจะสามารถสร้างชื่อเสียงได้จากการวาดภาพ

นี่เอง

"โอ! ตาแก่ออย่างข้าพุดจาอย่างคนมีการศึกษาไม่เป็นหรอก แต่ภาพวาดของน้องชายนี้สวยดีจริงๆ แม้แต่ตัวข้าเองเห็นแล้วก็ยังรู้สึกว่ามันงดงามเหลือเกิน น่าเสียดายของที่ข้าชายมีแต่ของบ้านๆ อย่างถ้วยชามรามไห ชามใบใหญ่ใบเล็ก กับจานใส่กับข้าวเท่านั้น" ตาเฒ่าอายุราวหกสิบปีเบ้าปากจนเห็นฟันที่หายไปแล้วสองซี่

"ท่านชมข้าเสียจนเท้าลอยแทบจะยืนไม่ติดพื้น ทว่าศาสตร์ทุกแขนงล้วนมีความงามในแบบของตัวเอง ขอท่านอย่าได้เหน็ดเหนื่อยเที่ยววิ่งไปเปรียบเทียบกับผู้ใดเลย" เพื่อให้ได้ภาพวาดที่งดงามเตะตาจิ๋วซีเหมยต้องเพียรวาดจนแทบไม่ได้หลับได้นอน หมดกระดาศี่ๆ ไปก็มาก อีกทั้งสองแขนสองมือก็อ่อนล้าไปหมด

การยืนหยัดอยู่บนขาตัวเองนั้นมีใช้เรื่องง่าย ยิ่งในยามนี้นางต้องพยายามทำทุกอย่างด้วยตัวเองโดยไร้ผู้ชี้แนะ ทำให้ทุกอย่างก้าวเต็มไปด้วยความยากลำบาก ทว่ายามนี้นางรู้แล้วว่าการทำมาหาเลี้ยงชีพนั้นก็เป็ศาสตร์อีกแขนงหนึ่งเช่นกัน

ยามดวงตะวันลอยสูงอยู่เหนือศีรษะ แสงชายภาพวาดและอักษรของจิ๋วซีเหมยตั้งอยู่ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง อีกทั้งนางยังรู้หลักในการค้าขายดีจึงเลือกตั้งร้านในแถวหน้าๆ และรู้จักเข้าหาพวกเจ้าถิ่นเมื่อพวกนั้นเดินผ่าน นางก็ยัดเงินให้สักสองสามอี่เปะ แค่นี้พวกเขาก็ไม่มารบกวนนางซึ่งเป็นผู้มาใหม่ ข้ายังคอยช่วยแก้ปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ให้อีกด้วย

จิ๋วซีเหมยรู้ตัวดีว่าสภาพร่างกายของตนไม่อาจทำการค้าอยู่ได้

2

ในระหว่างที่จิตที่เหมยกำลังม้วนเก็บภาพอักษรอยู่นั้นก็มีบุรุษแต่งกายหรูหราหลายคนกำลังเดินเรื่อยเรื่อยมาจากตลาดอีกด้านหนึ่ง พวกเขาคอยสอบถามผู้คนและชวนคุยนั้นพูดนี่อยู่เป็นระยะโดยไม่ได้ข้อหาหรือสนใจสินค้าใดเลย

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาแตกต่างจากชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปมาก แม้จะพยายามกลบเกลื่อนด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ราคาแพงกันอย่างเต็มที่แล้ว แต่เขาก็ปฏิกิริยาอย่างคนชั้นสูงนั้นกลับไม่ใช่สิ่งที่จะปิดบังกันได้ง่ายๆ เหมือนขุนนางใหญ่ของอำเภอที่มาเดินตลาด ที่ถึงแม้จะพยายามทำตัวกลมกลืนแล้วแต่ก็ยังตบตาผู้คนมิได้

บุรุษที่อยู่ตรงกลางหน้าตาหล่อเหลาคมสัน บนใบหน้าเกลี้ยงเกลา รวยหยกมีรอยยิ้มสบายๆ ประดุจจันทร์เสี้ยว สองตาแลดูลุ่มลึก จมูกโด่ง เป็นเส้นตรงได้รูปสววย บ่งบอกว่าเป็นผู้ที่เกิดมาในตระกูลสูงและมีความ

ชื่อสัตย์

หากทันทีที่เขาเอ่ยปาก กิริยาสูงศักดิ์ที่เคยมีก็หายวับ กลับกลายเป็น คุณชายรักสนุกที่ชอบหวานเงินเป็นเบี้ยว คุณเป็นผู้ที่หลอกง่าย แต่หากได้ หลอกเขาไปแล้วก็ยิ่งอดชวนให้รู้สึกผิดมิได้

"พัดสิบล่มราคาหนึ่งตำลึง อะไรจะถูกปานนั้น นี่คงไม่ใช่ของปลอม ที่ข้าพัดๆ ไปก็ขาดหรือกระ" งานฝีมือหยาบๆ ทำจากของไม่ได้คุณภาพ แม้แต่น้ำหมึกบนเนื้อกระดาษก็ยังไม่ชัด อีกทั้งไม้ไผ่ที่เป็นด้ามจับยังมีเสี้ยน โผล่มาอีกด้วย

มีแต่คนบ้าเท่านั้นที่มาขายพัดในฤดูหนาว ทุกคนต่างแอบยิ้มเยาะ กันอยู่ในใจ แต่ถึงกระนั้นก็นำไม่แปลกเท่ากับมีคนเอาพัดมาขาย ตอนหิมะตกด้วย เพราะพัดส่วนใหญ่มักจะขายกันในช่วงฤดูใบไม้ผลิ เพื่อให้พวกคุณหนูคุณชายที่ออกมาเดินเที่ยวได้ซื้อหามาโบกพัด ดังนั้น หากจะนำของมาขายกันในเวลานี้ถือว่าเร็วเกินไป และทำกำไรสู้ขาย ตอนปีใหม่มิได้

"คุณชาย ท่านอย่าพูดเหลวไหล นี่ย่อมเป็นพัดดี ราคาสมเหตุ สมผลอยู่แล้ว ท่านแค่สะบัดมือนิดเดียว พัดก็กางออก แถมภพวาดนั้นก็ เป็นฝีมือช่างวาดชื่อดังเชียวนะ มีทั้งภาพสะพานน้อยกับสายน้ำ ภาพครุฑนี้จับผีเสื้อ และยังมีภาพนักบวชสวดมนต์กับเณรน้อยตกน้ำ อีกด้วย... แต่ละภาพงดงามทั้งนั้น เกรงว่าท่านจะเลือกไม่ถูกจนตาตาย มากกว่า" พ่อค้าขายพัดพำพรณนาพูดจาโอ้อวดสินค้าของตนอย่าง ไม่ถนอมคำ

ความจริงบนแฉงของเขาก็มิได้มีแค่พัดเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีรั่ม

กะกะแฉงของข้า่น้อยเลย ข้า่น้อยยังต้องทำมาหาเลี้ยงปากท้องอยู่นะ ขอท่านอย่าได้มาขวางการทำการค้าของข้าเลยนะขอรับ"

เมื่อถูกไล่ ก่วนหยวนชั้นก็นิ่งงันไปนิดหนึ่งก่อนหัวเราะเสียงดัง และเดินแยกไปอีกแฉง เขาชวนพ่อค้าผ้าคุยเรื่องราคาสินค้า ก่อนจะไปคุยกับพ่อค้าซาเรื่องภาษีว่าถูกเก็บมากน้อยแค่ไหน เสร็จแล้วก็วกไปคุยกับสตรีสาวใหญ่ที่ขายชาดและแบ่งน้ำอีกหลายประโยค ประเดี๋ยวเดินประเดี๋ยวหยุดอย่างสุขสำราญ

เขายังคงพูดเรื่องของขุนนางห้องที่อย่างมิขาดปาก ไล่ตั้งแต่คนของราชสำนักไปจนถึงขุนนางธรรมดา ไม่เว้นแม้แต่ขุนนางระดับเจ็ดที่มีตำแหน่งเล็ก แต่เป็นการถามไปเรื่อยว่าพวกเขาทำงานกันอย่างไรบ้าง ได้สร้างความลำบากใจให้ผู้ใดหรือไม่ หรือว่ามีกรริดเค้นเรียกเก็บส่วยหรือเอาเปรียบราษฎรเหมือนเป็นผักปลาหรือไม่

"ได้เท้าขอรับ ดูเหมือนว่าขุนนางในเขตเจียงซูนี้จะใจซื่อมือสะอาดดีนะขอรับ..." บุรุษไ้ว่หนวดขาวที่อยู่ข้างตัวของก่วนหยวนชั้นเอ่ยขึ้น

"เฮอะ! ให้มันจริงเถอะ" ก่วนหยวนชั้นตวัดหางตามองค้อนทั้งที่ยังยิ้มอยู่ นัยน์ตาสีดำลึกล้าหนึ่งสงบ รวากับมองไม่เห็นถึงความยากลำบากของราษฎรจริงๆ

"ใต้...เอ่อ...คุณชายรอง ตลอดทางที่เราเดินทางมายังไม่พบอะไรที่ผิดปกติเลยนะขอรับ ที่เจียงหนานนี้ดูสุขสงบ อุดมสมบูรณ์ดียิ่งนัก แม้แต่ชาวประมงก็ยังหัวเราะร่ากันไม่หยุด แสดงว่าตั้งแต่ช่วงต้นปีมานี้ เขาคงมือขึ้น จับปลาตัวใหญ่ได้ตลอดแน่ๆ"

ภาพของอาณาประชาราษฎร์ที่อยู่เย็นเป็นสุข ทุกคนล้วนมีกินมีใช้

ไม่ขาดตกบกพร่องเช่นนี้ แสดงว่าพวกขุนนางจะต้องจัดการงานได้ เป็นอย่างดี

"ภายนอกที่ดูหนึ่งสงบมักมีคลื่นใต้น้ำรุนแรง ที่ปรึกษาเหวินคงคิด อักษรมานานเกินไปจนตามโลกไม่ทันแล้ววาระมัง ท่านไม่เห็นหรือว่า พอพวกชาวบ้านได้ยินคำว่าขุนนางแล้วมีสีหน้ายำเฒ่าเพียงใด บางคน ก็ถึงกับตื่นตกใจ รวากับกลัวว่าถ้าหากพุดผิดไปแม้แต่คำเดียวก็อาจจะ ถูกจับไปติดคุกได้ จึงไม่กล้าพูดอะไรเลย" น้ำเสียงเยาะหยันดังมาจาก บุรุษผิวคล้ำอีกคนหนึ่ง

สามปีที่ตรวจสอบพวกขุนนางมา พวกเขาพบเจอเงินกว่าสิบหมื่น ตำลึงอยู่กระจัดกระจายไปทั่ว แม้แต่ขุนนางท้องถิ่นที่ได้รับการยกย่องว่า ใจซื่อมือสะอาด แค่ทำงานสามปีก็มีเงินถึงสิบหมื่นตำลึงอยู่ในบ้านได้ แล้ว นับประสาอะไรกับพวกคนที่ยักมากอยู่แล้ว ถ้าไม่รีบคว้าเอาผลประโยชน์ ใส่กระเป๋านั้นสิแปลก ถ้าได้เป็นขุนนางแล้วไม่รู้จักหนทางหาเงินเข้ากระเป๋า แล้วจะเป็นขุนนางไปเพื่ออะไร

นอกจากนี้เจียงซูยังเป็นจุดศูนย์กลางแลกเปลี่ยนสินค้าที่มาจาก ทางเหนือและทางใต้ โดยทางใต้จะส่งของไปทางเหนือ ส่วนทางเหนือ ก็นำสินค้าลงไปทางใต้ มีเส้นทางน้ำแยกออกไปทั่วทุกสารทิศ อีกทั้ง ยังเชื่อมโยงกันได้ทุกที่ ทุกคนย่อมรู้ดีว่าผลประโยชน์ในเรื่องนี้มีมากมายเพียงใด ลำพังแค่จำนวนคนที่พร้อมยื่นค่าน้ำร้อนน้ำชาให้ก็นับกันไม่ไหวแล้ว

ยิ่งคิดถึงกำไรของค่าน้ำชาและภาษีเกลือก็นับยิ่งทำให้คนน้ำลาย หก เมื่อชาวบ้านทุกคนต่างต้องกินข้าวและใช้เกลือกันทั้งนั้น ข้าวของ ทั้งสองอย่างก็เป็นสินค้าประเภทที่เสื้อมสภาพได้ด้วย เพราะฉะนั้น

หลายเดือนมานี้จึงต้องมีการจับตาดูตัวเลขบัญชีกันอย่างเข้มงวด

เนื่องจากภาษีที่ถูกส่งเข้าไปที่ท้องพระคลังจำนวนหนึ่งในสามมาจากเจียงซูและอีกสองอำเภอใหญ่ที่อยู่ใกล้เคียง ยังมีช่วงฤดูเก็บเกี่ยวให้ทำกันได้ตลอดด้วยแล้ว ภาษีที่พวกชาวบ้านต้องจ่ายก็พลอยมีเพิ่มมากขึ้นไปด้วย พวกเศรษฐีต่างสามารถทำการค้ากันได้มากขึ้นทุกวัน แต่ที่ว่าคนเรานั้นยังมีกินมีใช้กันมากเท่าไร? ความละโมภโลภมากก็ยิ่งถีบตัวสูงขึ้นเป็นเงาตามตัวด้วย ทำให้มีอาจรู้ได้เลยว่ามีขุนนางที่รับสินบนและร่วมขบวนการฉ้อราษฎร์บังหลวงมากขึ้นแล้ว

"ไม่เหล่าซาน พุดจาประเทศประชันให้มันน้อยๆ ลงหน่อยได้หรือไม่ ข้าก็แค่บอกว่าที่เจียงหนานนี้มีทิวทัศน์งดงามนัก อีกทั้งสามารถใช้ปิดบังความชั่วของพวกคนทุจริตได้ดี แต่ถ้าอยากเห็นน้ำใสก็ต้องขุดลอกเอาดินเลนออกไปให้หมดก่อน ถึงตอนนั้นเราจึงจะสามารถมองเห็นน้ำใสที่แท้จริงได้"

บางครั้งการอยู่นิ่งๆ เพื่อรอคอยโอกาสอย่างเงียบๆ ก็เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อไม่ให้ปลาหลุดรอดสายตาไปได้ ที่ปรึกษาเหวินลูบหนวดเคราขณะมองดูโมเสี้ยวเซิงที่ขอบอวดเก่งอยู่เรื่อยด้วยสายตาเอือมระอา ทั้งสองคนเปรียบเสมือนน้ำกับไฟ เห็นหน้ากันทีไรก็ไม่แคล้วต้องมีปากเสียงกันอยู่เรื่อย

โมเสี้ยวเซิงเป็นบุรุษรูปร่างสูงใหญ่บึกบึนที่ได้รับการเคี่ยวกรำมาอย่างทรหด อายุราวสี่สิบสี่ถึงสี่สิบห้าปี ตัวใหญ่ล่ำสันอย่างผู้กล้าแห่งแดนเหนือจนไม่มีใครดูออกเลยว่าแท้ที่จริงแล้วเขาเป็นคนใต้

"ถ้าไม่ทำให้น้ำใสไหนเลยจะมองเห็นตัวปลาได้ แต่ปลาใหญ่จริงๆ

มักชอบซ่อนตัวอยู่ตามสถานที่มืดซิดิด และจะยอมกระโดดออกจากสระก็ต่อเมื่อน้ำขุ่นเท่านั้น" ด้วยเหตุผลนี้ พวกเขาถึงต้องมาสืบหาความจริงกันอย่างไรละ

"ถ้าปล่อยให้ น้ำขุ่นแล้วเราจะจับปลาตัวที่เราต้องการกันได้อย่างไรเล่า ดีไม่ดีจะกลายเป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่นจนปลาหันมาเล่นงานเราเลยก็ได้" โดยทั่วไปแล้วเรื่องทุกอย่างย่อมต้องมีลำดับขั้นตอน การที่อีกฝ่ายใจร้อนแบบนี้มีแต่จะถูกรู้แกงร้อนลวกปากเอาเท่านั้น

"แต่ข้าเห็นว่ายิ่งมีงานใหญ่เท่าไร ใจของท่านก็เหมือนปลาชิวเท่านั้น ตั้งแต่ออกจากเมืองหลวงมาก็ทำตัวเป็นเต่าหดหัวอยู่แต่ในกระดองอย่างเดียว ทั้งที่ด้วยสถานะของคุณชายแล้ว เราจะจับปลาใหญ่ยาวเท่าฝ่าเท้าสักกี่ตัวก็ได้"

สระน้ำก็เล็กเพียงแค่นี้ ลำพังแค่นี้แหที่เดียวก็ได้ปลามาเต็มแถมแล้วไม่ว่า

ความคิดของโมเสี้ยวเชิงนั้นเรียบง่ายมาก เมื่อขุนนางใหญ่รังเกียจขุนนางเล็กก็ต้องจับตัวมาซักไซ้ไล่เลียจนถึงต้นสายปลายเหตุกันให้กระจ่าง ยิ่งมีอำนาจอยู่กับตัวแบบนี้ มีผู้ใดบ้างเล่าจะมียอยากนำออกมาใช้

แต่ถึงกระนั้นโมเสี้ยวเชิงก็ไม่เคยคิดคำนวณถึงความเจ้าเล่ห์แสนกลของผู้คนในวังวนนั้น เมื่อพวกเขาคล้าละโมภโลกมากในทรัพย์สินเงินทองก็ย่อมแสดงว่าต้องมีผู้อื่นคอยหนุนหลังอยู่ และจะต้องเป็นผู้ที่มีอำนาจอย่างมากอีกด้วย ดังนั้นต่อให้รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครก็เชื่อว่า จะจัดการซุกซนรกถอนโคนได้โดยง่าย

ไม่อาจหลอมเป็นเหล็กกล้า* อีกทั้งไม่เสียวแข็งก็ยังอัปจนปัญญาและมีรู้จักใช้สมองนั้นคิดอะไรเสียบ้าง

อีกฝ่ายกลับแค้นเสียง "ที่ท่านพูดมาก็ถูก แต่ตอนนี้หิมะเริ่มตกหนักขึ้นแล้ว พวกพ่อค้าแม่ขายบนท้องถนนต่างพากันหลบหิมะกันหมดแล้วมิใช่หรือ ยังจะมีผู้ใดออกมาตากลมอีกเล่า...คุณชายรอง หิมะตกใส่ศีรษะของท่านแล้วนะขอรับ เพราะเหตุใดถึงได้ยังเหม่อ..."

ทำอะไรอยู่

ไม่เสียวแข็งยังพุดมิตันจบก็สังเกตเห็นว่านัยน์ตาประกายแวววับของกวนหยวนชั้นคล้ายกำลังมองดูเรื่องน่าสนุกบางอย่าง จนกระทั่งลิ้มผู้ช่วยและอาจารย์ทั้งสองคนไปจนหมดสิ้น เขาอาศัยผีเท้าที่ได้รับการฝึกปรือวิทยายุทธ์มาจากอาจารย์ทั้งสองท่านเพื่อใช้ในการเอาตัวรอดและหาความสำราญ ก้าวเร็วๆ เข้าไปที่ใต้ต้นฉินมุที่กำลังเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงในทันที

"ระวัง! แก้อี้จะล้ม..."

จิ๋วซีเหมยซึ่งกำลังทำงานอยู่ดีๆ ก็พลันตกใจเพราะเสียงร้องนั้นบวกกับนางกำลังเป็นห่วงเรื่องเก็บภาพอักษรลงมา จึงทำให้เหยียบพลาดแล้วพลัดตกลงมาจากแก้อี้เตี้ย

นางเตรียมใจเอาไว้แล้วว่าจะได้ล้มจนหน้าตาเขียวช้ำเป็นแน่ หรืออย่างน้อยๆ ก็ต้องมีแผลถลอก เอาไว้กลับไปค้อยหาซื้อแก้ตัวไว้สักคำสองคำก็ได้ เพื่อมิให้ใครรู้ได้ว่านางกำลังทำอะไรอยู่ เพราะนางยังเก็บเงินได้ไม่เพียงพอที่จะออกจากบ้านสกุลตั้งได้ในเวลานี้

* แค้นใจเหล็กที่ไม่อาจหลอมเป็นเหล็กกล้า เป็นสำนวน หมายถึงตั้งความหวังไว้ที่คนคนหนึ่งมาก แต่ต้องเจ็บใจที่คนนั้นไม่มีการพัฒนา

แต่ผู้ใดจะรู้ว่านางกลับไม่รู้สึกรู้สึกลับเลยสักนิด เพราะตัวของฉิวซีเหมยร่วงลงไปในความอบอุ่นมั่นคงของใครคนหนึ่ง นัยน์ตางามดุจผลซึ่งซ้อนขึ้นมองเห็นนัยน์ตาแสนลึกล้ำที่กำลังก้มลงสบตากับนาง ทำให้นางชะงักค้าง หัวสมองหยุดทำงานไปในบัดดล

ฉิวซีเหมยรับรู้ได้ทันทีว่านางกำลังอยู่ในอ้อมแขนของบุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง ใบหูของนางแดงเรื่อ ใบหน้าพลันร้อนฉ่ำ แล้วรีบลุกขึ้นยืนอย่างตกใจจนลนลาน นิ้วมือเรียวยาวผุดผาดดุจหน่อไม้จืดเก็บผมที่ยุงเหยิงเล็กน้อยของตัวเองและจัดคอเสื้อให้สูงขึ้น ด้วยเกรงจะมีคนสงสัยว่านางเป็นอิสตรี

ฉิวซีเหมยหาวิธีไม่ว่าทันทีที่นางตกอยู่ในวงแขนของเขา กว๋นหยวนซันก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของสตรีในอ้อมแขนแล้ว กลิ่นหวานละมุนนั้นซาบซ่านเข้าไปในหัวใจของเขา เช่นเดียวกับเอวบางที่ตั้งต้นหลิวที่อยู่ใต้ฝ่ามือใหญ่ เขาจึงรู้ได้ทันทีว่าผู้ที่เขายื่นมือเข้ามาช่วยนั้นเป็นสตรี

กว๋นหยวนซันมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้เข้าใจผิด เพราะเขานึกสงสัยตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นนางแล้วว่าหนุ่มน้อยชายภาพผู้นี้ดูอ่อนแอเกินบุรุษริมฝีปากแดงชาด นัยน์ตาเปล่งประกายวาววับดุจสายน้ำและผิวขาวเย็นดุจหยกงามเกินกว่าที่จะเป็นบุรุษเพศได้

"ขอบคุณคุณชายที่ช่วยเหลือ เหมยซีขอคารวะท่านขอรับ" ฉิวซีเหมยค้อมตัวลงคารวะตามธรรมเนียมด้วยกิริยาสำรวม อีกทั้งน้ำเสียงไพเราะยังหวานใสร่าวไข่มุกตกลงในจานหยกก็ไม่ปาน

"ไม่ต้องมากพิธี แค่ความช่วยเหลือเล็กน้อยเท่านั้น ต่อไปก็อย่าป็นสูงนัก ให้ผู้อื่นมาช่วยเก็บจะดีกว่า"

จิตซีพยายามระงับความรู้สึกตื่นเต้นตกใจเอาไว้และวางสีหน้าเรียบเฉย "ทุกคนล้วนมีงานของตน ไหนเลยจะมีเวลามายุ่งเรื่องของผู้อื่นได้ และอีกอย่างข้าก็แค่เก็บภาพอักษรเท่านั้น มิใช่เรื่องใหญ่โตอะไร"

ถ้าหากเขาไม่ตะโกนเสียงดัง นางก็คงไม่ตกใจจนเสียหลักร่วงลงมาหรอก จิตซีเหมยแอบนึกโทษอีกฝ่ายอยู่ในใจ ส่วนมือก็ยังคงม้วนเก็บภาพอักษรต่อ

"พูดเช่นนี้ได้อย่างไร คนทำมาหากินอยู่บนถนนเส้นเดียวกันย่อมต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่แล้ว แบบนั้นถึงจะเรียกลูกค้าได้มากขึ้นมิใช่หรือ" ก่วนหยวนชั้นจ้องมองใบหน้าขาวผุดผาดราวหิมะของนางอย่างไม่ละสายตา อีกทั้งน้ำเสียงที่เอ่ยก็ฟังดูเรียบเรื่อยสบายๆ

"ที่คุณชายพูดมาก็ถูก เป็นซ้ำที่ความคิดคับแคบเอง คนทำมาหากินในแหล่งเดียวกันย่อมต้องสามัคคีกัน คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แม้ในยามป่วยไข้ก็ควรให้การอุปถัมภ์ค้ำชู เช่นนี้จึงจะเกิดเป็นมิตรภาพที่ดีและเป็นเรื่องที่ประเสริฐ"

"ที่เจ้าว่ามาคือคำสอนของเมิ่งจื่อเนีนา" ก่วนหยวนชั้นปรบมือขาดใหญ่

ใบหน้างามของจิตซีเหมยฉายแววจริงจังมากขึ้น น้ำเสียงกดต่ำลง "คุณชายเป็นผู้รู้หนังสือ มีความรู้กว้างขวาง ผู้น้อยแค่เพียงหยิบยกประโยคที่ได้ยินผ่านหูมาเท่านั้น ทำให้ท่านต้องหัวเราะแล้ว"

"ไม่ๆ เจ้าอย่าได้ดูถูกตนเองเช่นนั้น ข้ารู้สึกว่าคุณเป็นผู้ที่มีสติปัญญา และรู้งานอักษรยิ่งนัก แล้วเพราะเหตุใดจึงไม่ยอมรับว่าท่านเป็นผู้ที่มีความสามารถเล่า ด้วยภูมิความรู้และเชาวน์ปัญญาเช่นเจ้า เหตุใดจึง

เจ้าก็ลองวาดมาให้ข้าดูก่อนสักเจ็ดแปดภาพ รับรองว่าข้าจะจ่ายค่าจ้างให้ได้อย่างงามแน่นอน" เขาแสดงความใจถึง

"ท่านพูดจริงหรือ" เจ็ดแปดภาพก็เท่ากับเงินเจ็ดแปดร้อยตำลึง... หัวใจของจิ๋วซึ่งเหมยเต็นกระหน่ำอย่างรุนแรงคล้ายแลเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์

"ข้าดูเหมือนคนพูดเล่นเช่นนั้นหรือ ข้ามิใช่พวกที่มีเงินมากจนเอาไปหว่านโปรยเล่นได้หรอกนะ"

เขาแค่อยากเห็นภาพทิวทัศน์ที่สวยงามๆ ที่นางวาดเท่านั้น

"ได้ ข้าตกลง แต่ท่านต้องจ่ายค่ามัดจำมาก่อนสองร้อยตำลึง"

"มิใช่พวกที่มีเงินมากจนเอาไปหว่านโปรยเล่นได้ คุณชายรองข้าว่าท่านบ้าไปแล้ว ทำทางดินน้ำอากาศที่เจียงหนานนี้จะทำพิษให้ท่านสติเลอะเลือนถึงขนาดจ่ายค่ามัดจำไปตั้งสองร้อยตำลึงแบบนี้ ดูท่าท่านจะอาการหนักจริงๆ แล้วนะขอรับ" ทำราวกับเป็นชั้นโง่งง* ที่ใช้จ่ายราวกับเงินนั้นมีใช้เงิน เพื่อมิให้ผู้ใดรู้ว่าเขามาถึงที่เจียงหนานแล้ว กวนหยวนชั้นจึงใช้ให้คนของตนซื้อบ้านหลังหนึ่งโดยผ่านนายหน้าหลายราย ตัวบ้านนั้นตั้งอยู่ในละแวกเดียวกับจุดเปลี่ยนม้าทางด้านตะวันออกของเมือง ทำให้พวกเขาสามารถส่งข่าวที่เก็บรวบรวมมากลับไปที่เมืองหลวงได้อย่างรวดเร็ว แล้วยังสามารถซ่อนตัวได้อย่างง่ายดาย

กวนหยวนชั้นเป็นบุตรชายคนรองที่เกิดจากภรรยาเอกของสกุลกวน

* ชั้นโง่งง หรือสุณกุมาร เป็นผู้ใช้ของเจ้าแม่กวนอิม ตำนานกล่าวไว้ว่าในตอนที่พระมารดาของชั้นโง่งงจืดจวงครวรี ได้มีแก้วแหวนเงินทองผุดขึ้นมาจากดิน เมื่อเติบโตขึ้น ชั้นโง่งงก็ไม่ได้สนใจเงินทองเหล่านั้น และต้องการบำเพ็ญตนเพื่อเป็นพระโพธิสัตว์

ซึ่งเป็นตระกูลใหญ่ บิดาของเขาคือเกาเชิงโหว นามว่าก้วนจีชื่อ ผู้ได้รับความไว้วางพระทัยจากจักรพรรดิเป็นอย่างมาก และตอนที่บิดาของเขาอายุเท่าเขาก็เป็นขุนนางที่ได้รับความโปรดปรานแบบเดียวกัน

ตามหลักแล้ว ก้วนหยวนชั้นอยู่ในวัยที่ควรจะต้องแต่งงาน มีภรรยาและอนุหน้าตาต่างดงามคอยขนานบ้างเพื่อให้กำเนิดบุตรหลานเต็มบ้านเต็มเรือนได้แล้ว แต่ก็รู้ว่าเพราะเหตุใดเขาถึงได้มีความคิดประหลาดและไม่เคยสนใจพวกคุณหนูของขุนนางใหญ่ หรือธิดาของเหล่าคหบดีผู้มีชื่อเสียงเลย ทำให้จนถึงวันนี้เขายังไร้คู่กรณีโฉมงามอยู่เคียงข้าง

ที่บ้านสกุลก้วนมีฮูหยินผู้เฒ่าที่ชอบหาเรื่องร้อนใจมาให้บุตรหลาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการแต่งงานของพวกเขาหลานชายที่นางดูเหมือนจะร้อนนกร้อนใจเป็นพิเศษ แม้ว่าหลานชายคนโตจะแต่งงาน และมีบุตรชายกับบุตรสาวอย่างละคนไปแล้ว แต่นางก็ยังมีความกังวลมากพอที่จะค้นหาคุณหนูตระกูลผู้ดีที่มีความเหมาะสมมายึดเยียดให้ก้วนหยวนชั้นอีก พอก้วนหยวนชั้นถูกไล่ต้อนมากเข้าก็ทนไม่ไหว จึงชิงเข้าไปกราบทูลจักรพรรดิขอให้ทรงแต่งตั้งเขาเป็นผู้แทนพระองค์ไปตรวจสอบขุนนางทุจริตนอกเมืองหลวง เพื่อหลีกเลี่ยงหนีนายที่คอยแต่จะบังคับให้เขาแต่งงานอยู่อย่างเดียวเช่นนี้ อีกทั้งสองย่าหลานก็จะได้มีต้องมีปากเสียงกันให้เป็นที่ทุกข์ทั้งสองฝ่ายอีก

ดังนั้น ก้วนหยวนชั้นที่เป็นทั้งผู้ตรวจการและผู้แทนพระองค์จึงเดินทางลงใต้มาเรื่อยๆ เมื่อมาถึงที่เจียงหนาน เขากลับมาได้เข้าไปดูงานที่ว่าการ แต่ตั้งอกตั้งใจจะสืบหาว่ามีการทุจริตรับสินบนบ้างหรือไม่

และเนื่องจากเขามียอมออกหน้า ทำให้ผู้ช่วยทั้งสองคนต้องเข้าไป

มิสนใจงานการที่บ้าน ดีแต่ลอยหายไปวันๆ ไม่มีพิษมีภัยอะไร คนที่
อยากจะหลอกข้าจะได้รับวิ่งกันเข้ามา"

ก้วนหยวนชั้นมีอาจยอมรับออกไปตรงๆ ได้ว่าทันทีที่เขารู้ว่าหนุ่มน้อย
ชายภาพคนนั้นเป็นสตรี และสามารถพูดคุยกับเขาได้อย่างถูกต้อง อีกทั้ง
นางยังรู้จักหลบ รู้จักหลีก รู้จักหนัก รู้จักเบา เป็นคนเฉลียวฉลาดมาก
ปัญญา เขาย่อมอยากเก็บไว้ให้อยู่ข้างกาย บวกกับความสามารถ
ในการวาดภาพของนางทำให้เขารู้สึกสนใจมากยิ่งขึ้น ดังนั้นเขาจึงเสนอ
เงินจำนวนมากเพื่อให้นางมาวาดภาพที่บ้านของตน และเพื่อที่เขาจะได้
รู้เรื่องของนางให้มากยิ่งขึ้นด้วย

"คุณชายรองช่างเสียสละเหลือเกิน! ถึงขนาดใช้เงินมาทำลายชื่อเสียง
ของตัวเองได้ โชคดีที่บ้านท่านร่ำรวยมหาศาล หาไม่เงินหลายร้อยตำลึง
ที่จ่ายออกไปนี้ ถึงท่านจะไม่ปวดใจแต่พวกข้าจะขาดใจตายแทนอยู่แล้ว
เบี้ยหวัดของข้าทั้งปวงไม่ถึงสามร้อยตำลึงเลยนะขอรับ" ที่ปรึกษาเหวิน
ทอดถอนใจในการกระทำของผู้เป็นนาย จนแทบจะกระตุกหนวดตนเอง
อยู่แล้ว

ก้วนหยวนชั้นฟังแล้วก็หัวเราะ ทั้งยังตัดสินใจว่าเมื่อกลับไปถึง
เมืองหลวงเมื่อไหร่จะต้องชดเชยให้ผู้ช่วยทั้งสองคนนี้อย่างแน่นอน
แต่เวลานี้คงต้องทำให้พวกเขาหายโกรธกันเสียก่อน

"ตอนนี้มีข่าวจากหนิวอู่เหว่ยแล้วหรือยัง ข้าให้เขาไปตรวจสอบที่
ที่ว่ากรมมาสองรอบแล้ว มีใครได้ข่าวอะไรจากเขาบ้างหรือไม่"

หนิวอู่เหว่ยเป็นผู้ช่วยผู้ตรวจการที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา
เก่งเรื่องการไล่ล่าจับกุมคนร้ายในคดีอาญา ข้ายังมีฝีมือการสอบปากคำ

เป็นเลิศ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เรียกได้ว่าเป็นผู้มีฝีมือดีคนหนึ่งเลยทีเดียว
จุดอ่อนอย่างเดียวของเขาคือชอบดื่มเหล้ายิ่งชีวิต ดื่มแต่ละครั้ง
ถึงสามไห ไม่เมาไม่หยุด พอเมาแล้วก็หลับสนิทเหมือนคนตาย เรียก
อย่างไรก็ไม่ตื่น ต่อให้ฟ้าเคลื่อนดินขยับ เขาก็จะเมาหลับแปะเป็นดินเลน
อย่างเดียว ดังนั้นช่วงนี้สติปัญญาอันชาญฉลาดของเขาจึงหนีหายไป
ท่องเที่ยวชั่วขณะ

แต่ที่น่าประหลาดอย่างมากก็คือไม่ว่าคืนก่อนหน้านั้นเขาจะเมา
มากเพียงใด แต่พอได้ยินเสียงไก่ขันในเช้าวันต่อมา เขาก็จะตื่นด้วย
สองตาที่แจ่มใสอย่างไม่มีอาการเมาค้างเลยสักนิด

เนื่องจากหนิวฉู่เหวยเป็นผู้ช่วยผู้ตรวจการที่มีอายุน้อยมาก และ
คุณสมบัติก็ยังไม่เพียงพอที่จะสามารถเข้ารับราชการได้ ดังนั้นเขา
จึงถูกส่งตัวให้ไปเป็นสายสืบอยู่ในที่ว่าการเพื่อตรวจสอบขุนนางใหญ่ผู้น้อย
ในนั้นว่าเป็นคนของใครบ้าง มีความสัมพันธ์กันอย่างไร และรวมไปถึง
ตามไปกระซอกหน้าากของผู้ที่อยู่เบื้องหลังออกมาด้วย

คนที่ใช้งานได้ดีก็ต้องเก็บเอาไว้ใช้ แต่คนที่เก็บเกี่ยวผลประโยชน์
เข้ากระเป๋าก็ต้องจดชื่อเอาไว้ด้วย เพื่อที่ต่อไปหลังจากที่พวกเขาตาม
เถาว์ล้วยไปหาผลแตกกันสำเร็จแล้วจะได้ลงมือจัดการทีเดียว ชนิดที่
ไม่ปล่อยให้ใครหน้าไหนหนีรอดไปได้

ที่ปรึกษาเหวินสันศิระชะ "เวลานี้ยังไม่มีใครรู้ถึงการเคลื่อนไหว
ของผู้แทนพระองค์ ไหนเลยจะกล้าทำอะไรออกจก ต่อให้เป็นคนที่มีใจ
คิดคดมากแต่ไหนก็ต้องรู้จักระวังตัว ไม่ลงมือผลิผลลามอยู่ดี"

ไม่มีใครอยากเป็นนกที่โผล่หัวออกมาให้ถูกยิงก่อน หรือเป็นแนวหน้า

กล้าตายจนกลายเป็นผีตกอับเพราะถูกฟ้าดจนยับยั้งตัวอยู่แล้ว

เงินทองจะได้ใช้ก็ต่อเมื่อมีชีวิตอยู่เท่านั้น ด้วยเหตุนี้แต่ละคนจึงต้องคอยดูแลเอาใจใส่ก่อน เมื่อพวกขุนนางในอำเภอเจียงซูเองก็ล้วนไม่มีใครอยากเป็นตัวตายตัวแทนให้ใครด้วย

"เช่นนั้นเราต้องหาทางผลักดันให้พวกเขาลงมือให้ได้"

เมื่อศัตรูไม่เคลื่อนไหว เราก็ไม่อาจขยับ แล้วแบบนี้คดีทุจริตจะเดินหน้าไปได้แค่นั้นกัน

"ความหมายของคุณชายรองคือ" ไม่เสียวเชิงชอบการลงมือปฏิบัติที่สุด อีกทั้งเขาก็ค้นไม่ค้นมือมานานแล้ว การให้เขาอยู่นิ่งๆ แบบนี้ดีไม่ดีกระตุกอาจจะขึ้นราคาเขาก็เป็นได้

"ข้าจะให้เขากินสินบน"

"หา!"

นี่เขาพึ่งผิดไปหรือเปล่า

และไม่ใช่แค่เพียงไม่เสียวเชิงเท่านั้น เพราะแม้แต่ผู้ช่วยคนอื่น ๆ ก็ยังงงงันกันไปหมด ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดขุนนางจากเมืองหลวงที่มาตรวจสอบเรื่องการทุจริตถึงจะให้คนไปรับสินบนเสียได้

"ถ้าไม่ลงไปคลุกคลีกับเขาแล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นอย่างไร แล้วคนไหนที่ถูกบังคับทั้งที่เป็นผู้บริสุทธิ์ มีการทุจริตกันมากน้อยแค่ไหน มีบัญชีที่เล่ม อยู่ในมือของใครบ้าง จะต้องทำการตรวจสอบให้หมดอย่าให้เหลือ" พวกขุนนางที่กินบนเรือน ขี้อวดบนหลังคาเช่นนี้ ต้องกำจัดทิ้งไปให้พ้นจากราชสำนักให้เร็วที่สุด

"แต่จะให้เหล่าหนิวเข้าไปร่วมกินสินบนด้วย เกรงว่าน่าจะลำบาก

นะขอรับ เพราะตัวเขาเป็นคนสัสดีชื่อจนถึงกระดูก" จะให้คนดี ๆ ไป
ขูดรีดเงินจากราษฎรเป็นเรื่องยากพอๆ กับการปีนขึ้นฟ้าเลยทีเดียว

"ดังนั้นข้าจึงจะให้เชิงชิวไปช่วยเขาด้วย" เชิงชิวเป็นเจ้าของหน้าที่
ผู้มีหน้าที่ดูแลบัญชีและเขียนหนังสือราชการต่างๆ

"ว่าอย่างไรนะ ใ้เจ้าจิ้งจอกเผ่ามันนั่นนะหรือ" เจ้าหมอนั่นแค่ใช้พู่กัน
ด้ามเดียวก็ฆ่าคนได้อย่างไม่เหลือซากแล้ว

"ดูไปแล้วความไหลลื่นของเชิงชิวกับความเถรตรงของหนิวอู่เหวย
ไม่ค่อยเข้ากันก็จริงอยู่ แต่พอจะช่วยเสริมส่วนที่เหลือที่ขาดให้กันได้นะ"
วาจาประโยคนี้ของผู้เป็นนายทำให้ที่ปรึกษาเหวินและโมเสี้ยวเซิงพากัน
สับสน ไม่เข้าใจว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

แต่กว่านวนหวนชั้นกลับหรือตาลง แยมี่ยมอย่างเยือกเย็น รอยยิ้ม
ที่ผุดขึ้นบนริมฝีปากนั้นชวนให้นาวลิกเข้าไปถึงกระดูก

คดีทุจริตของเมืองเจียงซุนนี้ได้กระจุกตัวอยู่เฉพาะที่นั่นเท่านั้น เพราะ
ตัวการใหญ่อาศัยอยู่ที่เมืองหลวง ดังนั้นถ้าหากคิดจะขุดรากถอนโคน
ก็ต้องชิงตัดมือตัดเท้าอีกฝ่ายจนไม่เหลือใครที่จะให้ความช่วยเหลือได้
ทั้งพวกลูกศิษย์ ข้าทาสบริวาร แล้วสุดท้ายก็ค่อยถอดหน้ากากของมัน
ออกมาให้ชมชานรับผิดแต่โดยดี

กว่านวนหวนชั้นวางแผนทุกอย่างทุกขั้นตอนอยู่ในใจเรียบร้อยแล้ว
และกำลังดำเนินการตามแผนไปที่ละขั้น แต่สิ่งเดียวที่เขาคาดไม่ถึงก็คือ
เรื่องของฉิวซีเหมย

"ซีเหมย อาการป่วยของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง ตกลงว่าเป็นหมอเถื่อน

มาจากที่ไหนกัน รักษามาตั้งนานแล้วเจ้าก็ยังมียอมหาย ข้าจะไปคิดบัญชีกับมัน!" ดิงลี่ซี่ที่เพิ่งผ่านงานวิวาท์มาหมาดๆ ยังไม่คิดเบื่อหน่ายร่างงามของภรรยา และฝ้าปรารถนาที่จะได้ร่วมอภิรมย์กับนาง อยากให้หญิงสาวนอนหมดเรี่ยวหมดแรงหายใจกระเสาะอยู่ใต้ร่างของตน

เขาคิดแต่เพียงว่าเมื่อไหร่หนอถึงจะได้ขึ้นเตียงไปลองลิ้มชิมรสเนื้อหนังสดใหม่นั้นได้อีก จึงมิได้สังเกตเห็นถึงความรังเกียจเด็ดฉันทที่สะท้อนอยู่ในแววตาของภรรยาสาว จิวซี่เหมยปวยมาเดือนกว่าแล้ว เขาคอยจนเกือบจะคอยไม่ไหวอีกต่อไป

ดิงลี่ซี่เบื่อหน่ายตงเซียงกับชีวิตที่ไปนานแล้ว แล้วตอนนี้ก็กำลังแพะโลมสาวใช้ประจำตัวของภรรยาอยู่ โดยเฉพาะไยวหงซึ่งเป็นหนึ่งในสองสาวใช้ที่ติดตามจิวซี่เหมยแต่งงานเข้ามาที่สกุลดิงก็ได้กลายเป็นคนของเขาไปเรียบร้อยแล้วด้วย

ไยวหงแอบลอบหาความสุขกับสามีของนายหญิงน้อยโดยคิดว่าเทวดามีรู้ ภูตผีไม่เห็น นางวาดหวังว่าถ้าหากตนตั้งครรรภ์ได้เมื่อไหร่ก็จะได้รับการยกย่องขึ้นมาเป็นอนุภรรยา แต่น่าเสียดายที่จิวซี่เหมยล่วงรู้ถึงการทรยศหักหลังของนางทุกอย่าง ซ้ำยังรู้เรื่องของสาวใช้คนนี้ดียิ่งกว่าใครอีกว่าไยวหงนั้นไม่มีทางที่จะมีบุตร และไม่มีทางที่จะได้เลื่อนขั้นเป็นอนุภรรยาอย่างเด็ดขาด ยิ่งเมื่อหงเสวี่ผิงก้าวเข้ามาในสกุลดิงเมื่อไหร่ไยวหงก็จะเป็นคนแรกที่จะถูกกำจัด

ทว่าจิวซี่เหมยกลับไม่รู้สึกรู้หาใจอีกฝ่ายเลยสักนิด เมื่อเรื่องทั้งหมดเกิดจากไยวหงหาเรื่องใส่ตัวเองทั้งสิ้น ถ้าหากนางมิได้มีความคิดที่ไม่ควรเช่นนี้ อย่างน้อยก็ยังสามารถแต่งงานกับคนดูแลเรือกสวนไร่เนาเหมือน

อย่างซิงเหมียวได้

ซิงเหมียวเป็นสาวใช้อีกคนหนึ่งของจิตวิเหมย แต่ถึงแม้นางจะมีความซื่อสัตย์ หากก็เป็นคนหุเบา พอถูกผู้อื่นยุยงมากเข้าก็หันมาทำร้ายจิตวิหันกับซี้จู้ จนสุดท้ายจิตวิเหมยต้องเป็นคนจัดการแต่งงานให้ไปอยู่ที่นอกเมืองเสีย

แต่ยามนี้สาวใช้ทั้งสองคนต่างเป็นคนสนิทที่อยู่ข้างกายจิตวิเหมย มีหน้าที่คอยปรนนิบัติรับใช้เรื่องการกินอยู่ของนาง จึงนับได้ว่าเป็นตัวปัญหาชิ้นสำคัญ

เพราะเมื่อมีโยวหงกับซิงเหมียวอยู่ ทำให้การแก่งแย่งของจิตวิเหมยดำเนินไปได้อย่างยากลำบากจนเกือบถูกจับได้อยู่หลายครั้ง นางต้องรีบขึ้นไปแก่งทำเป็นคนป่วยนอนชมอยู่บนเตียงแทบไม่ทัน ซ้าการจะออกจากบ้านเพื่อไปขายภาพก็ยิ่งทำได้ลำบากขึ้น ดังนั้นจิตวิเหมยจึงคิดจะกำจัดสองสาวใช้นี้ไปให้พ้นตัว

"แต่กั... ร่างกายข้าอ่อนแอ แค่ถูกลมเย็นนิดหน่อยก็ไม่สบายแล้ว มีอาการหนักหนานอนหมอบมาได้ ยาที่เขาจ่ายมาก็ดีจริง ๆ พอข้าได้ดื่มแล้วก็รู้สึกดีขึ้นไม่น้อย" นางยังคงแสร้งทำเป็นไอคอกแค้กจนหน้าแดง

"ตอนที่เจ้ามาที่นี่ใหม่ๆ ก็เห็นอยู่ว่าไม่มีโรคเรื้อรังอะไร สุขภาพแข็งแรงถึงขนาดอยู่เฝ้าใช้น้องชายที่ไข้ขึ้นสูงได้ทั้งคืนด้วยซ้ำ แล้วเพราะเหตุใดถึงล้มเจ็บเช่นนี้ได้เล่า" หากรู้มาก่อนว่าร่างกายของนางอ่อนแอขนาดนี้ เขาคงไม่แต่งงานกับนางหรอก ให้แต่งงานกับองค์เจ้าแม่กวอนิมที่ดีแต่ดวงไว้บนหนึ่งแต่มีอาจแต่ต้องได้แบบนี้ แล้วเขาจะให้กำเนิดทายาทกับภรรยาเอกได้อย่างไร แบบนี้ไม่ดีต่ออนาคตของเขาแน่ๆ

ผู้เป็นสามีหัวนโหวยั้ง

เป็นสามีภรรยาขึ้นมาสามปี มีหรือที่จิตวิที่เหมยจะไม่ว่ารู้ว่าตังลีซีเจ้าชู้มากรักสักเพียงใด นางจึงเลียนแบบจิตวิเข้ายวนใจของหงเสวียผิงด้วยการแอบส่งสายตาขวยอายให้เขาอย่างลับๆ ทำให้ตังลีซียอมเป็นฝ่ายศิโรราบตามอย่างที่คาด

"ก็ได้อู๋ ข้าจะคอยเจ้า เจ้าก็รักษาเนื้อรักษาตัวให้ดีๆ อย่าถูกลมเย็นอีกก็พอ"

แต่พอเขาหันหน้าไปอีกทาง ท่าที่อ่อนหวานรักใคร่ภรรยานั้นก็หายวับ และเปลี่ยนเป็นรำคาญใจแทน "ยังไม่รีบไปอีก นายของพวกเจ้ากำลังป่วยอยู่ ไม่ว่าใครก็ห้ามมากวนใจนางทั้งนั้น"

โยวหงผู้เข้าใจว่าตนกำลังจะมีหน้ามีตาแล้วมิได้สังเกตเห็นถึงท่าทีผิดปกติดะไรทั้งนั้น ซ้ำยังไม่สนใจที่จะหันไปคารวะจิตวิที่เหมยด้วย นางยังเดินตามหลังตังลีซีไปด้วยสีหน้าเบิกบานใจ แม้แต่จะหันไปมอง ซิงเหมียวที่เคยสนิทกันเหมือนพี่น้องสักแวบหนึ่งนางก็ยังไม่มอง ด้วยคิดว่าตนได้ปีนขึ้นกิ่งสูง เป็นนายคนหนึ่งเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นโยวหงจึงทิ้งสายตาเกาะหยันไปให้สหหายที่เคยพูดคุยเล่นหัวกันนิดหนึ่ง

ขอบตาของซิงเหมียวผู้มีนิสัยซื่อตรงแดงเรื่อ ไม่อยากเชื่อว่าโยวหงจะเปลี่ยนไปเป็นคนบ้าอำนาจได้ถึงขนาดนี้

แต่มนุษย์เราก็เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว มีนิสัยเอาแน่เอานอนอะไรมิได้ ไหนเลยโยวหงจะเป็นช้อยกเว้น

"ซิงเหมียว ในตู้เสื้อผ้าของข้ามีผ้าไหมเสฉวนสีเขียวใบไม้แรกผลิ อยู่พับหนึ่ง เจ้าเอาไปตัดกระโปรงเถอะ" ซิงเหมียวเองก็คงอยู่รับใช้นางได้

อีกไม่นานแล้ว เพราะก่อนหน้าที่ฉิวซีเหมยจะออกจากบ้านสกุลดิงไป นางจะต้องจัดการให้สาวใช้ออกจากที่นี่ไปเสียก่อน

เวลานี้ในอกเสื้อของฉิวซีเหมยมีตัวเงินสองร้อยตำลึงเรียบร้อยแล้ว คงเพียงพอที่จะให้นางแยกทางกับสามีแล้วไปมีชีวิตใหม่ได้โดยสะดวก แต่ก็ต้องหาบ้านที่จะให้น้องสาวกับน้องชายพำนักได้อย่างปลอดภัย

"ท่านให้ข้าจริง ๆ หรือเจ้าคะ" ซิงเหมยวิตใจเป็นอย่างมาก

"เอาไปเถอะ เจ้าเองก็ควรจะมีตัวเงินของตัวเองบ้าง ปีหน้าก็จะอายุสิบเจ็ดแล้ว สมควรที่จะหาสามีให้เจ้าสักคน" ซิงเหมยหัวหน้าตาไม่เลวนัก น่าจะหาสามีเพื่อแต่งงานออกไปได้ไม่ยาก

"นายหญิงน้อย..." ซิงเหมยหน้าแดงเรื่อด้วยความเขินอายแต่ก็รีบเอาผ้าพันนั้นจากไป

พอพูดถึงเรื่องแต่งงาน ดรุณีที่ไม่เคยออกเรือนมาก่อนย่อมหน้าแดงหูแดงกันไปหมด แต่สำหรับฉิวซีเหมยที่เคยผ่านช่วงเวลาแห่งความฝันนั้นมาแล้วได้แต่ยิ้มอย่างขมขื่นใจขณะมองดูเงาด้านหลังของซิงเหมยที่เคลื่อนห่างออกไป คิดในใจว่าคนโง่ก็มีโชคของคนโง่ และพวกนางสามนายบ่าวต่างก็ต้องไปมีชีวิตชีวิตเป็นของตัวเอง

"เอาละ พวกเจ้าสองคนเข้ามากันได้แล้ว จะไปแอบซ่อนตัวดูอะไรกันตรงนั้น" ศีรษะเล็กๆ สองศีรษะค่อยๆ หดต่ำลงอย่างนึกว่านางจะมองไม่เห็น

แต่พอได้ยินฉิวซีเหมยเรียก ร่างน้อยๆ ทั้งสองก็วิ่งฉิวเข้ามาในห้องอย่างว่องไว

"พี่ใหญ่ ข้าเก่งหรือไม่ ขนาดข้าแอบฟังพี่เขยถามนั่นนี่ท่านอยู่

เขายังมีรู้อยู่ในท้องด้วย" สีหน้าของจิ๋วซีหันทันเต็มไปด้วย
ความภาคภูมิใจ

จิ๋วที่จู่เองก็บอกอย่างไม่ยอมแพ้เช่นกันว่า "เข้าด้วยๆ พี่รองบอกให้
เข้าแกลังปวดท้อง จะได้ถ่วงเวลาพี่เขยเอาไว้"

พี่เขย...อีกไม่นานก็จะมีไข่แล้ว นางแอบคิดอย่างรู้สึกขมขื่นใจ
"โชคดีที่มีพวกเจ้าสองคนคอยช่วย ไมอย่างนั้นพี่มีหวังต้องถูกจับได้
แน่ๆ"

เมื่อคิดแล้วจิ๋วก็เหมือนก็อดรู้สึกใจหายไม่ได้ เพราะในระยะเวลาแค่
จิบชาถ้วยเดียวเท่านั้น นางก็อาจจะถูกผู้อื่นจับได้แล้ว เพียงแค่คิดถึง
ตรงนี้ แผ่นหลังของนางก็มีเหงื่อเย็นๆ ซึมออกมา

"พี่ใหญ่ ครึ่งหน้าข้าขอไปกับท่านด้วยได้หรือไม่ ข้าพูดเก่งนะ
รับรองว่าจะพูดให้มีคนรักมากๆ ข้าจะช่วยพี่ใหญ่ขยายภาพให้ได้เยอะๆ
จิ๋วซีหันทันช่วยซัดเบาะให้อาบน้ำให้พี่สาวอย่างคล่องแคล่ว

"เข้าไปด้วยๆ ข้าแรงดี ข้าจะช่วยพี่ใหญ่แบกตะกร้าของเอง" จิ๋วที่จู่
ก็ไม่ยอมถูกลืม รีบเสนอตัวขึ้นมาเพราะกลัวว่าจะถูกทิ้งเอาไว้อยู่ข้างหลัง

พอเห็นน้องชายกับน้องสาวที่อายุเพียงเท่านี้ก็รู้อะไรทุกอย่าง
แล้ว จิ๋วซีหันทันก็ขอบตาร้อนผ่าว

"ได้สิ เอาไว้ถ้ามีโอกาส พี่จะพาพวกเจ้าสองคนไปเดินเที่ยวที่
ตลาด..."

3

บ้านเก่าสกุลหลิวที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมือง...นางจำได้ว่าต้องเดินไปทางทิศตะวันตกของตรอกเป็ยจิง ซ้ำมถนนฝั่งหยางไป และผ่านหน้าบ้านของท่านลุงอู่ที่เป็นช่างตีเหล็ก...อา! ถึงแล้ว

ฉิวซีเหมยวางตะกร้าไม้ไผ่ที่ใช้บรรจุกระดาษและพู่กันที่ใช้เป็นประจำลงด้วยสีหน้าเครียดขึ้นเล็กน้อย นางสำรวจรูปลักษณ์ของตัวเองและตะสายคาดหยกที่ใช้รัดมวยผมอยู่ว่าตรงดีหรือไม่ เมื่อสำรวจจนแน่ใจว่าไม่มีส่วนไหนที่บ่งบอกว่าตนเป็นสตรีแล้ว ถึงได้สูดลมหายใจเข้าปอดลึกและก้าวไปเคาะประตู

ถ้าหากบอกว่านางไม่กลัวที่จะมาเป็นช่างวาดในบ้านของบุรุษเพียงลำพังเลยก็เป็นเรื่องโกหก แต่เมื่อคิดถึงใบหน้ากระจุมกระจิมน่ารักของน้องชายกับน้องสาวแล้ว ความหวาดกลัวที่มีอยู่นั้นก็พลันมลายหายไปกลายเป็นแค่ฝุ่นควัน ด้วยพวกน้องๆ ทั้งสองคนมีค่ากับนาง

มากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

"ใครนะ มารบกวนผู้อื่นเสียเข้าขนาดนี้"

นางหันหน้าไปมองดูแสงตะวันทางด้านทิศตะวันออกแล้วก็อด
เม้มริมฝีปากเข้าหากันมิได้ นี่มันไม่เช้าแล้วนะ ถ้าหากเป็นเวลาเข้าเฝ้า
ตอนยามเหมา* นั่นต่างหากถึงจะเรียกว่าเช้า

แต่จิตซีเหมยก็มีได้เอ๋ยได้แย่ง นางก้าวออกไปค้อมตัวให้ที่หน้า
บานประตูที่แง้มออกด้วยอาการสงบสำรวม สีหน้ามีความม่นอกม่นใจ
"ผู้น้อยแซ่เหมย ได้รับการว่าจ้างให้มาเป็นช่างวาดขอรับ"

"แซ่เหมยอะไรกัน ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน..." เด็กหนุ่มผู้มีหน้าที่
เฝ้าประตูหรีตาลงแล้วพลันก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาจึงเปลี่ยน
ท่าที่เป็นเคารพนบอบราวกับกลายเป็นคนอีกคนหนึ่งทันควัน เขา
ถูมือไปมาด้วยท่าที่ประจบว่า "อ้อ! ท่านอาจารย์เหมยนี่เอง นายของข้า
คอยท่านอยู่นานแล้ว ท่านรีบเข้ามาเถอะขอรับ ผู้น้อยจะช่วยหิ้วของ
ให้ท่าน..."

คนเราเมื่อไม่มีประโยชน์ก็ไม่มีใครอยากเข้าหา จู่ๆ คำพูดประโยคนั้น
ก็ลอยเข้ามาในสมองของนาง

"ไม่ต้องหรอก น้ำใจของท่านข้าขอรับเอาไว้ด้วยใจ แต่ข้าไม่ชิน
ให้ผู้อื่นมาช่วยถือของให้"

ประสบการณ์ที่เคยถูกคนคั่นเคยในบ้านคอยกั้นแกลิ่ง และ
แอบลอบวางยาในยา อาหาร ตลอดไปจนถึงเสื้อผ้าอย่างมีเจตนาร้าย
ทำให้จิตซีเหมยกลายเป็นคนที่ต้องคอยระแวงระวังผู้อื่นไว้สามส่วนเสมอ

* ยามเหมา คือช่วงเวลา 05.00 ถึง 07.00 น.

วัยกลางคนผู้มีสีหน้าจริงจังคนหนึ่ง ใบหน้าของเขาปราศจากหมวดครหา
กิริยาสำรวมเรียบร้อยและเอาแต่พูดว่า "ขอเชิญตามเข้ามา" ก่อนจะ
นำทางนางเดินไปด้วยสีหน้าเยือกเย็น

ถ้าหากจิตซีเหมยมิใช่คุณหนูที่เคยอาศัยอยู่ในเรือนของชิงชางป้อ
มาก่อน นางคงจะเดินวกไปวนมาจนตาลายไปหมดแล้ว อีกทั้งทุกที่
ล้วนมีศาลารับลม หอสูง ศาลากลางน้ำและภูเขาจำลอง หากมิใช่
คนที่อาศัยอยู่ในบ้านแล้ว น่ากลัวว่าคงต้องหลงทางชนิดหาทางออก
ไม่เจอเป็นแน่

แต่จิตซีเหมยกลับจดจำเส้นทางที่ผ่านมาได้อย่างแม่นยำ นาง
ลอบสำรวจการตกแต่งโดยรอบพร้อมๆ กับร่างภาพบ้านหลังนี้เอาไว้ในใจ
อย่างละเอียดว่าตรงไหนมีประตู ตรงไหนเป็นทางตัน

ความประมาทยอมเป็นหนทางไปสู่ความตาย และจิตซีเหมยก็มีได้
รู้จักมักคุ้นอะไรกับพ่อบ้านผู้มากความสามารถท่านนี้ หรือต่อให้รู้ แต่
คนเราก็รู้ได้เพียงหน้ามิกำลังใจ นางจึงต้องรู้จักเตรียมทางถอยเอาไว้
เพราะไม่อาจรู้ได้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนดีหรือคนร้ายในช่วงระยะเวลาอันสั้น
ความระมัดระวังจึงเป็นสิ่งจำเป็น

อันที่จริง บางครั้งจิตซีเหมยก็รู้สึกวุ่นวายมากเกินไป
จนกลายเป็นน่ารำคาญ ทว่าอีกใจหนึ่งก็พลันรู้สึกปวดแปลบ เพราะถ้าหาก
มีนางเพียงลำพัง นางก็คงมีสติว่าเบื้องหน้าจะเป็นถ้ำเสือหรือบ่อมังกร
หรือต่อให้มีภูเขาตลบสูงร้อยจั้ง* อยู่ นางก็พร้อมออกจากบ้านสกุลดิงที่
ไร้น้ำใจอย่างชนิดยอมไปตายเอาดาบหน้า

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ดอกเบญจมาศปาดอกน้อยก็สามารถกลายมาเป็นโลกทั้งใบได้ด้วย
เช่นกัน

"ได้ ขอท่านกรุณาคอยสักครู"

"อา! เจ้าจะวาดแล้วจริงๆ หรือ" ก่วนหยวนชั้นที่ขึ้นวิ่งส่งเดชไป
รู้สึกแปลกใจ

จิ่วซีเหมยจัดเตรียมอุปกรณ์วาดภาพมาเองอย่างพร้อมสรรพ แม้จะ
ไม่มีโต๊ะแต่ก็สามารถใช้แผ่นไม้เคลือบน้ำมันแบบพับได้ยาวห้าเชี้ยว*
กว้างสามเชี้ยวแทน โดยที่ได้แผ่นไม้นั้นมีขาตั้งแบบสามขา ความสูง
สองเชี้ยว สามารถใช้เรียงพู่กันและน้ำหมึกได้ครบ

พอเห็นนางเตรียมข้าวของทุกอย่างมาเอง แม้แต่น้ำชาก็มีใส่
กระบอกไม้ไผ่มาเองด้วยแล้ว ก่วนหยวนชั้นก็รู้สึกท้อใจราวกับคนที่
ได้รับความพ่ายแพ้ จึงมีสีหน้ามีดครีมนั้นอีกหลายส่วน เขาคิดอย่าง
หงุดหงิดว่านางช่างเตรียมตัวมาดีขนาดนี้แล้วยังจะมีอะไรที่เขาทำได้อีก

วีรบุรุษไร้สนามรบให้สร้างชื่อ คือสิ่งที่สะท้อนอยู่ในใจเขาในยามนี้

จิ่วซีเหมยตกใจเพราะเสียงอุทานของอีกฝ่ายจนเผลอชะงักมือค้าง
สีหน้างุนงง ไม่รู้ว่าจะวางพู่กันที่หยิบขึ้นมาแล้วลงดีหรือไม่

"ท่านมิได้เชิญข้ามาวาดภาพหรือหรือ"

หรือเขาไม่คิดอยากได้ภาพวาดแล้ว

"เปล่าๆ เจ้าอยากจะวาดอะไรก็วาดไปเถอะ ข้าอยากให้เจ้าวาดภาพ
ติดไว้ทุกซอกทุกมุมในบ้านเลยละ หรือถ้ารู้สึกเหนื่อยก็พักก่อนได้ไม่รีบ..."
เขาโบกมืออย่างพยายามทำให้ดูเป็นปกติที่สุด

* เชี้ยว (ฉือ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ไม่มีใครรู้ว่าแท้ที่จริงแล้วก่อนหยวนชั้นกำลังขับฟันจนกรามแทบแตก ทั้งที่ตนเป็นถึงผู้ตรวจการและผู้แทนพระองค์แท้ๆ แต่กลับเอาหน้ามาขายให้แก่สตรีที่มีอาชีพขายภาพนางหนึ่งจนไม่เหลือมาดสง่างามอย่าง ชนชั้นของผู้ปกครอง หรือแม้แต่ความเยือกเย็นที่เคยมีในเวลาปกติ ทำให้เขารู้สึกอยากจะทำอะไรตัวเองไปโหม่งเข้ากับเสาหินยิ่งนัก

ใครจะไปรู้ว่านางจะมาที่บ้านเขาเช้าขนาดนี้ เพราะปกติช่วงเช้า เป็นเวลาทำงานและจัดการเรื่องจุกจิกจิปาถะทั้งภายนอกและภายใน ตัวบ้านของพ่อบ้าน ตั้งแต่เรื่องคิดคำนวณบัญชีของร้านค้าและไร่นา ไปจนถึงเรื่องการตัดเย็บเสื้อผ้าทั้งสีฤดู หรือเรื่องเบี้ยหวัดของคนงาน ทำให้แทบไม่มีเวลว่าง ดังนั้นจึงไม่มีผู้ดีเมืองหลวงคนไหนมาเยี่ยมเยียนกัน ตอนก่อนเที่ยงเลยสักคน

ตอนที่ฉิวซี่หมยมาถึงนั้น ก่อนหยวนชั้นกำลังคุยค้างอยู่กับพวกผู้ช่วย เรื่องที่จะวางเบ็ดตกปลาตัวใหญ่กันอย่างไรจึงจะได้รู้ถึงสายสัมพันธ์ ของพวกขุนนางทุจริต รวมไปถึงการแทรกตัวเข้าไปในกลุ่มคนพวกนั้น อีกด้วย

เขาอุตสำหรับทั้งพวกนรุษตัวเหม็นนั้นเพื่อออกมาต้อนรับนางที่ แต่งกายเหมือนนรุษด้วยความรู้สึกตื่นเต้นยินดี แต่นางกลับมิได้ให้ ความสนใจเขาเลยสักนิด คิดแต่จะม่าวาดภาพอย่างเดียวเท่านั้น ทั้งยัง ทำท่าทางเบื่อหน่ายราวกับว่าการมองเขาเป็นเรื่องที่สิ้นเปลืองสายตา อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

ช่างเถอะๆ เหตุใดเขาจะต้องหงุดหงิด ในเมื่อตัวเขาก็แค่นี้ซุ่ม ในฝีมือการวาดภาพและสติปัญญาของนางเท่านั้นมิใช่หรือ

กำหนดขบวนชั้นพยายามปลอบใจตนเองมิให้ไปคิดหาเหตุผลว่า เพราะเหตุใดตนเองถึงได้นี้ก็สนใจสตรีที่ไปขายภาพอักษรอยู่ที่ตลาด จนอยากจะทำดีกับนางให้มากยิ่งขึ้น

"ท่านไม่รีบหรือ เช่นนั้นข้าก็จะค่อยๆ วาดอย่างประณีตเพื่อให้ได้ ภาพวาดที่ดีก็แล้วกัน จะได้คุ้มกับเงินที่ท่านจ่ายด้วย" ราคาภาพวาด ถึงหนึ่งร้อยตำลึงนั้นทำให้นางรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเท่าไร เพราะคนที่ วาดภาพได้หาใช้มีนางแค่เพียงคนเดียวเท่านั้น

"ก็ไม่เชิง แต่อย่างน้อยทั้งสองหรือสามวันข้าก็อยากให้เห็นพัฒนาการ ของเจ้า วาดตั้งแต่ทิวทัศน์ฤดูเหมันต์ไปจนถึงดอกไม้บานยามวสันต์เลย ได้หรือไม่ ที่นี้มีดอกไม้ให้วาดได้ตั้งมากมาย ยามนี้ข้ากลับเห็นแค่ดอกบัว เกลือ่นกลาดอยู่ในสระ กับดอกกุยชู่ช่อสะพรั่งเท่านั้น" เขาบอกเป็นนัยว่า มิให้นางรับงานของ 'คนอื่น' ให้มากนัก ให้ตั้งใจวาดภาพให้แคที่บ้านเขา หลังเดี๋ยวก็พอแล้ว

เขาเป็นคนยึดมั่นถือมั่น เวลาตั้งใจจะทำอะไรแล้วก็ต้องทำให้ถึงที่สุด ใครอยากจะทำอย่างไรก็ว่าไป เขาจะทำเฉพาะที่เขาอยากจะทำอย่างเดียวนั้น แม้แต่คนที่เขาต้องตากี้ห้ามผู้อื่นเข้ามายุ่ง ซึ่งบางทีนิสัยที่เป็นคนเปิดเผยแบบนี้ของเขาอาจได้รับมาจากการสอนสั่งของผู้เป็นมารดา ก็เป็นไปได้

เนื่องจากหึงชื้อมักสอนบุตรชายอยู่เสมอว่าให้ตั้งใจทำในสิ่งที่ตน ได้เลือกแล้ว และไม่ว่าเขาจะเลือกเดินทางใดก็ขอให้มั่นใจว่าบนเส้นทาง สายนั้นมีหัวใจของเขาอยู่ด้วย เพราะเมื่อมีหัวใจนำทางอยู่ ต่อให้เกิด ข้อผิดพลาดขึ้น เขาก็จะได้มีรู้สึกผิด ดังนั้นสิ่งสำคัญคือเขาต้องตัดสินใจ

สักสองภาพ วาดต่อเนื่องกันสักหนึ่งปี แล้วพอปีใหม่ก็ค่อยวาดใหม่อีกสักเจ็ดแปดภาพ"

เห็นใหม่ละ! แค่นี้นางก็มีภาพให้วาดครบทั้งสี่ฤดูแล้ว ยังมีเรือนพักให้วาดอีกเป็นสิบหลัง ทั้งเหนือใต้ ออกตกต่างก็ล้วนมีทิวทัศน์ที่ไม่ซ้ำแบบกัน

นอกจากนี้ เขายังมีจวนของเกาเชิงโหวที่เมืองหลวง กับบ้านพักตากอากาศที่ซานเมืองให้นางวาดได้อีกแปดปีสิบปีด้วย

ชื่นชมทิวทัศน์อันงดงามทั้งสี่ฤดูกาล...ฉิวซีเหมยก็อยากจะทำแบบนั้นอยู่เหมือนกัน แต่น่าเสียดายที่คงมีโอกาสเป็นไปได้ "ขอบคุณในน้ำใจของคุณชายก่วน แต่เกรงว่าคงต้องทำให้ท่านผิดหวังแล้ว เพราะที่บ้านของข้ามีธุระมาก หลังจากฤดูใบไม้ผลินี้ก็จะเดินทางกลับไปถิ่นเดิมแล้ว"

"เจ้าจะกลับชนบท"

นางมิใช่คนเมืองหลวงหรือหรือ

"ถูกต้อง หลุมศพของบิดามารดาข้ายังอยู่ที่บ้านเดิม" ฉิวซีเหมยพูดด้วยสีหน้าเป็นปกติ ทั้งที่ความจริงแล้วบ้ายวิญญานของบิดามารดานางอยู่ที่ศาลบรรพบุรุษให้บุตรหลานคอยกราบไหว้

เพื่อป้องกันไม่ให้สกุลติดตามหาตัวนาง ฉิวซีเหมยจึงวางแผนว่าจะไม่กลับไปที่บ้านเดิมสักสองสามปี เพราะถึงอย่างไรเงินซื้อผู้เป็นท่านบำไหญ่ก็มียอมให้นางเข้าไปที่ศาลบรรพบุรุษอยู่แล้ว ถ้าขึ้นนางพาน้องๆ กลับไปจริงๆ ก็คงมีแต่จะถูกล้อออกมา เนื่องจากอีกฝ่ายกลัวมากกว่าพวกนางสามคน พี่น้องจะไปแย่งชิงตำแหน่งของบุตรชายตน

"เช่นนั้นที่บ้านของเจ้ามีใครอยู่บ้าง" นัยน์ตาสีดำของก่วนหยวนขึ้น

